

ALEKSANDRS ČAKS

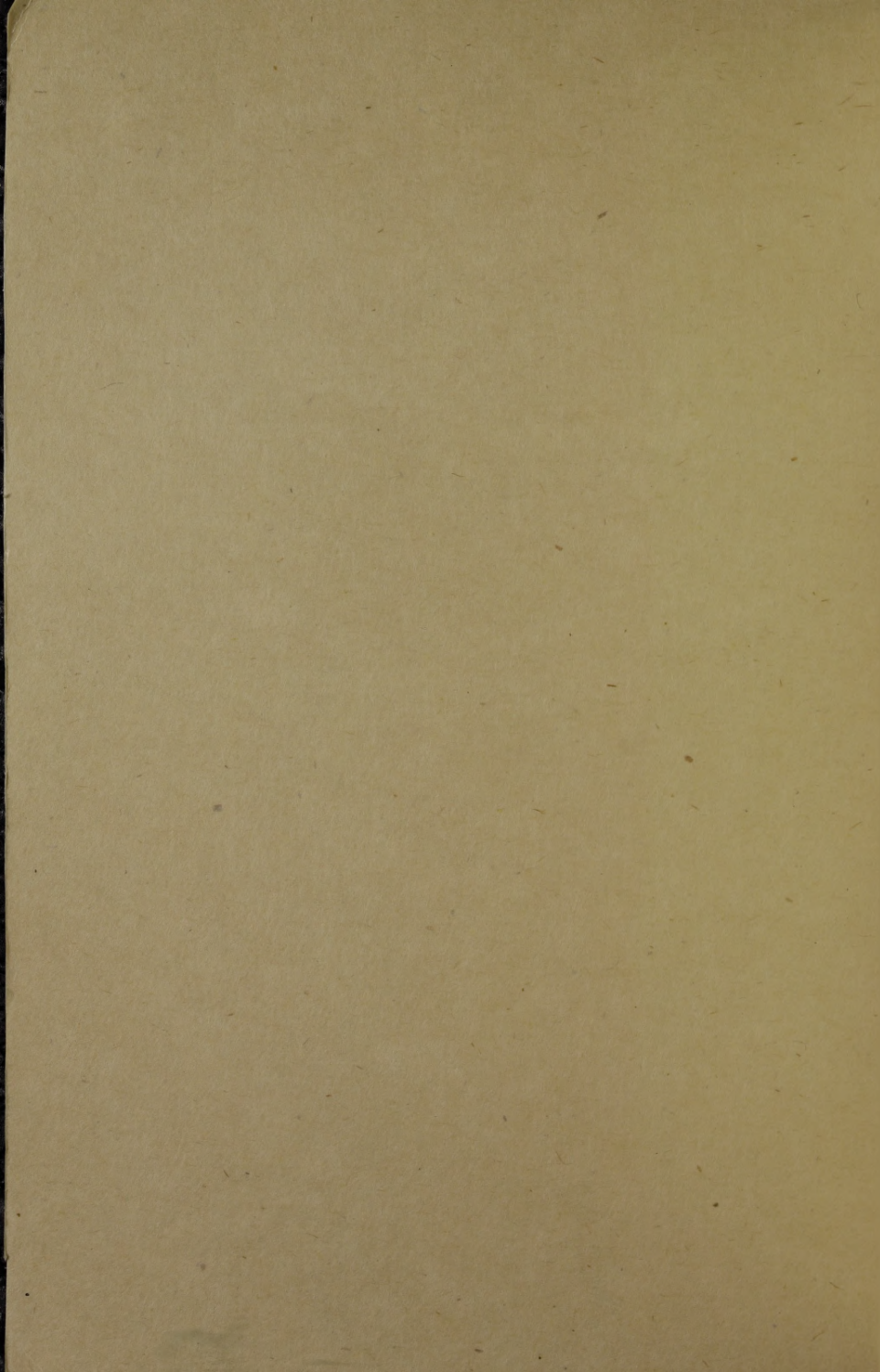
A
319

MANA
PARADĪZE



ZEJAS

ALTERA UN RAPAS 3. IZDEVUMS



Angell's Case to J



N. Strunķis.

Aleksandrs Čaks (eļļa).

L $\frac{A}{319}$

dukt, L
810

ALEKSANDRS ČAKS

M A N A
PARADĪZE

DZEJAS

1932

VALTERA UN RAPAS AKC. SAB. IZDEVUMS

Valtera un Rapas
Akc. Sab. grāmatspiestuve
Rīgā, Brīvības ielā 129/133.

Latvijas Nacionālā
BIBLIOTĒKA

~~2000-5.315~~

08040709408

Vilcienam, kas aizved uz dzimteni

Un šodien gaidu atkal es tāpat
 Kā senāk — tevi — svešas zemes malā
 Tik tagad galvu sudrabo dažs mats,
 Un sirds ar daudz ko tikusi jau galā.

Tik tagad smeldz zem kājām cita smilts;
 Virs galvas smaršas citi koki brīvo;
 Un kaut gan apkārt gaiss tik zils un silts,
 Un klusās sādžās mīlas sirdis dzīvo, —

Es tomēr jūtos vienmēr skumjš un svešs,
 Un mana elpa prom kā dūja laižas,
 Kur iesmaršots ar sveķiem priežu mežs,
 Kur manas acis šūpos jūra gaiša.

Tur kailām kājām skūpstijies es reiz
 Un sitis bumbas zilgmē saulei acis —
 Vai vēl tāpat tas nams pie sliedēm greizs,
 Kur savus sapņus es no smiltīm racis? —

Ai, dzimtene, tas nevar, nevar būt,
Ka tavi bērzi man vairs pretīm nenāks.
Sirds tavu vārpu pieskārienus jūt
Un zvanīt sāk no liksmes ausīs vēnas.

Ko slēpt! Vēlreiz caur saviem pirkstiem laist
Man tavus ūdeņus un smiltis gribas.
Pēc tam kā akmeni ar mieru sirdi laist
Es kādā diņī — zaļā varžu cibā.

Uz pleca sadrūp tālo gaitu krusts.
Pārlieku ņēmis manas ilgas plašums.
No visa diezgan. — Gribas tikai just
Uz savām lūpām tavas zemes dvašu!

1

Pilsētas zēns

Jums — o, bijušie cūkgani, klausaities,
Talkā nāku es — pilsētas zēns,
Ielu smakas un rupjības piezīdies,
Nīstot visu, kas mierīgs un lēns.

Vēl tāds pat es, kāds biju reiz zēnībā,
Traks, ar spļāvienu mutē kā zvērs:
Man jau nebij, kas ievada lēnībā,
Tā kā jūs — pļavas, govīs un jērs.

Tamdēļ tik jums uz stabules dudināt
Un zem vītoliem sapņot un skumt,
Man — uz bulvāra uzsvilpt un putināt,
Dzīvi tālāk kā divričus stumt.

Es, kam tēvs bijis sētnieks un kārtībnieks,
Lai kā boā jums palieku maigs?
Sirdi rīziņā iesplaut un aizmirst nav nieks,
Kas par to, ka man burlacīgs vaigs!

Es no torņiem un skursteņiem mācījos
Vēl pirms miršanas debesīs kāpt
Un no spuldzēm, kas iepirktas Vācijā,
Naktīm spītēt un gaišumu glābt.

Kas par niekiem uz stūŗa kā ekspresim
Salt un gaidīt, kad gadījums būs! —
Ek, uz to, ka es nekaunā, iedzersim,
Mīlie bijušie cūkgani . . . jūs.

Patētiskās kvartas

O, jūs, ormaņi mīļie, uz stūriem
Ceļa jūtīs es vienmēr kā jūs!
Nevar būt, ka starp jums un šiem mūriem
Sirds kā peļķe tik ātri man žūs.

Dziesmas ilgi no kakla vēl guldzēs,
Ne tik drīz rietos palodzes sarks,
Ne tik drīz gaisma iezagsies spuldzēs,
Un ar atslēgām nāks vārtu sargs.

Kāds gan neredzēts mirdzums šais ielās,
Un kā ūdeņi renstelēs skan!
Jā, no jums kā no pasaules lielās
Laikam mūžīgi neaiziet man.

Līdz ar auto un tramvaju zvaniem,
Līdz ar dziesmām, ko akmeņi klieudz,
Sveikas jānes arvien pantiem mani —
Ielas, jums, kur no bērņības skriets.

Pat kad gulēšu zārkā un kapā,
Tomēr jutišu augšā, kur drikst,
Kā pat lietus krit bulvāņu lapās,
Un kā izkārtnes ļodzās un čīkst.

Manai savādai, astrālai dzirdei
Visi soļi, ko trotuārs nes,
Skanēs pāri vēl krūtīm un sirdij,
Maigi lulinot kā stabules.

O, jūs, ormaņi mīlie uz stūriem,
Kioski, kas pār renstelēm stīdz, —
Kad būs šķiršanās reiz no šiem mūriem,
Jūs kā svētbildi ņemšu es līdz.

Nāves lapiņas vietā uz pieres
Kino afixu māte man liks,
Kur būs teikts: filmā „Skalpētā pierē“
Spēlē slavenais artists Toms Miks.

Un pie kājām un spilvena pleca,
Tur kur varoņiem ordeņi rūs,
Gulēs zekseņi mani; tos redzot,
Vieglāk debesīs uzkāpt man būs.

Ielām

Ne jau tamdēļ savas dziesmas dziedu,
Lai es vienreiz varbūt slavens kļūtu,
Kamēr sirdi nesu es kā ziedu,
Kaut ar jums es vienmēr kopā būtu.

Ielas, ielas, kur jau basām kājām
Tik daudz peļķes izbridis es senāk,
Kur nekad vairs māte mani mājās
Mazos bērnu ratos aizstumt nenāks,

Kur es skaitījis, cik naglu auto riepās,
Straumēs pludinājis papirosu galus,
Tad kad redzējis es lapas plaukstumam liepās
Un no ielu smaršām reibis kā no alus.

Un kad prom no jums man kādreiz jāiet,
Sāp. Neviens, neviens to nevar līdzjust.
Projām aiziet neklausā man kājas,
Gribas ņemt kā čemodānu līdz jūsu.

Kioski

Vai tas rīts, kad redzēt var bez svecēm,
Aklā nakts, kad spuldzes zilgmē blāv,
Kioski zem bulvārkokiem veciem
Kā zem zaļiem lietussargiem stāv.

Nevar tos ne vējš, ne pēkšņi lietus
Aizdzīt prom no ielām tā kā jūs.
Pat ja tālās nomalēs jūs ietu,
Vienmēr priekšā tie jums stūros būs

Mierīgi kā svētie Dalai-Lāmas
Un kā asfalts, kas zem kājām glums.
Neuztrauc tos pat visdaiļās dāmas
Slaido kāju kairais burvīgums.

Kas lai zin, kad sāp tiem, kad tie smejas, —
Varbūt naktīs, kad tos taisa ciet.
Nelasa tie Sudrabkalna dzejas
Un uz kīno arī nemēdz iet.

Velns, no kādas pagājības lēnām
Viņiem kaulos iezīdies šis miers!
Tomēr tik tie man, kā senāk zēnam
Patikās bez maizes krējumsiers.

Kad tiem vieta spuldžu stabiem blakus,
Tie man šķiet kā Pats un Patašons.
Trūkst tik abiem elegantu fraku
Laķeņu no firmas — Feitelsons.

Ja viens grib pēc paraduma vecā
Man ko labu svētkos uzdāvāt,
Lai man atnes kiosku uz pleca,
Krietnu žūksni laikrakstu vēl klāt.

Un kad gultā guļot kādreiz miršu
Sejā bāls kā tēva drēbniekkrišs,
Nevajag ne rožu man, ne viršu,
Dodiet tikai kiosku man līdz!

Mīlam Dievam kiosku vēl nava
Augšā tur, kur sen jau vesels bars
Pīpmaņu un rakstnieku ar slavu: —
Visam sekot nespēj Svētais Gars...

Kārtībnieks uz stūŗa kādreiz mainās,
Naktssargi ar gaismu mājās iet.
Tikai mūžam kioski bez vainas
Stāv uz sāniem nošķiebtī mazliet.

Izkārtnes

Ai, raibās izkārtnes mans pirmais gleznu salons!
Tās vienmēr ieraugot sirds rāvās debesīs,
Kā vējā plīvojot no pogas zīda balons,
Kas pirkti uz bulvāra, kur viss no trauksmes trīs.

Uz viņām mācījos kā zēns es skaņot vārdus,
Un savās iedomās kā auto ass un spējš,
Es bieži bungoju līdz mežonīgos dārdus,
Kā kino programmas virs galvām nesa vējš.

Pie katras izkārtnes ar baltu stikla krūzi,
Kur lepni putoja pār malām smaršīgs kvass,
Cik reizes daudzoties sirds nepārplēsa blūzi,
Un skola aizmirsās, un lija siekalas.

Pie ādu veikaliem uz vecpilsētas ielām,
Kur smagas izkārtnes ar svešiem zvēriem mirdz,
Es daudzreiz stāvēju līdz naktij acīm lielām,
Un prāti plandījās, un saldi mulsa sirds.

Reiz vienu izkārtni, uz kuņas šalca jūra,
Es stipri laboju, līdz mēmais kārtībnieks
To ieraudzījis bij par nelaimi no stūra.
Es bailēs saplaku kā pavasarī sniegs.

No acīm asaras bez apstājas man bira
Kā tikko sodītam ar nāvi gūsteknim.
Un uztraukumā sirds man desmit reizes mira,
Līdz mani aizveda līdz baigam iecirknim.

Saldējums

Saldējums, saldējums!

Cik reizes tramā es
braucis bez biļetes,
lai tikai nopirktu tevi!

Saldējums,
tavas vafeles
izplaukst par naudu
uz visiem pilsētas stūriem,
tavas vafeles
brīnišķi dzeltēnās
kā tējrozēs bulvāru veikalos,
tavas vafeles
sārtās kā asinis,
kā dāmu lūpas un auto naktsnumurs.

Saldējums,
labākos zekseņus
pārdevis esmu par tevi,
retākās markas
ar tīģeriem raibiem kā skatu logs,
žirafēm gaļām un slaidām kā radio torņi.

Saldējums,
tavu vēsumu kairo kā ēters
esmu es sajutis
asāk
par meitenes lūpām un bailēm,
tu,
manas dvēseles vecuma kalendārs,
tevi mīlot
es mācījos mīlēt
visu dzīvi un ilgas.

Ūdens noteku caurule

Ūdens noteku caurule,
tu —
manas zēnības pirmais mūzikas instrūments,
piecstāvu garais,
skārda pelēkais makarons, —
zem tavas runīgās mutes
aukstumā pieaug
ledus mirdzošā bārda —
vienīgais saldējums zēniem par velti.

Tu —
visu mušu un simtkāju mitekļis ziemā,
lietus ūdens garākais tunelis
ceļā uz rensteli slīpo,
pie papiroskaliem un ābolu mizām.

Kamdēļ tu stiepies
tik vāra un trausla
gar namiem uz augšu
kā manas skumjas?

Kamdēļ tu esi
tik tieva un kalsnēja
kā manas istabas puķes
un jaunavas modernās pastkartēs? —

Laikam tāds liktenis visiem,
kas tiecas uz augšu
no ielas trokšņa un burzmas,
no dzīves tukluma lētā.

Vilciens

Vilciens,
cik reizes
zēnībā savā
es
neesmu gaidījis tevi
pie Matīsa kapiem
uz dzeltēniem, pusēstiem pauguriem,
vilciens no Pēterpils,
vilciens no Maskavas, Rēveles,
šņācošs kā pīmusss,
kā ūdens krāns palaists līdz galam,
pārklāts ar putekļiem
kā manas drēbes, nākot no futbola sacikstes.

Vilciens,
toreiz man likās,
tu
ne pa sliedēm,
šīm divām, bezgala gaŗām
sudraba stripām,
drāzies uz Rīgu, —
bet gan caur dvēseli manu,
dvēseli manu
un miesu,
kas trīsēja vairāk
kā tagad,
glāstot meiteni
krēslā
aiz nolaistiem priekškariem.

Vilciens, —

Un kad tu tuvojies,
pārmijnieks dziedāja
dzeltēnā kapara ragā,
izcēlis priekšā sev
karogu mazu
un zaļu kā kastāņa lapu.

Trokšņainās pārbrauktuves,
šīs savādās staigules,
kuņas par brīvu
visus —
ormaņus, auto un gājējus —
laida sev pāri,
izdzirstot dzeltēnā kapara balsi
izrāvās strauji
no acumirkļiem, netīriem
kāju un riteņu skāvieniem
mostoties pēkšņi
vienīgi milā pret tevi
un
gaidīja tevi
vienas un kailas
ar nemaņā nelaistām,
šlagbauma rokām gar sāniem —
tevi —
tu
vilciens no Pēterpils
Maskavas
Rēveles —
— — — —
Vilciens!

Afišas

Afišas, afišas — pilsētu dvēseles —
krāsainas, kliecjošas kā dāmu zeķes,
asiņu sarkanas, melnas un dzeltēnas
no katra stūra man, staba un pievārtes
uzbāžas ciešāk kā pusnaktī netikles.

Afišas, afišas — pilsētas sakrāments —
izrāžu, bāru un mītiņu kalendārs,
mīlu es, mīlu jūs
kā savā zēnībā
kājbumbu, boksu un saldējumvafeles.
Daudz kas man dvēselei
tuvs jūsu raibuma
un burtu rindu spējkontrastiem, lūzumiem.

Afišas, afišas — jūs manas steidzīgās dvēseles
[labākā pavāru grāmata.

Marijas iela

O, Marijas iela,
žīdu un naktstauriņu
monopoliskā iela, —
atļauj man
apdziedāt tevi
pantos gaŗos un slaidos
kā žirafu kakli.

Marijas iela
— mūžīgā tirgone —
saule vai mēness,
tu pārdod un pērc
visu,
sākot ar lūžņām
līdz dievišķai cilvēka miesai.

O, tavā drebošā ķermenī,
jūtu,
kas laikmetisks mīt
čūskādai ņirbošai — dvēselei manai —
daudz rada;
bezgala trauksmes
un bezgala nemiera pilna,
šurp turpu šaudīga
kā sunīm elsojot mēle.

O, Marijas iela!

Ielu spuldzei

Dzeltēnā lampa, kam stāvi uz stūra
Dienu un nakti kā mūžīga vakts
Nomalē baigā, kur dzīve tik sūra,
Apspīdot sejas dziļdrūmas kā nakts? . .

Aizsedzi gaismu sev, izdziesti lēnām,
Izdziesti dziļi kā miroņa skats.
Ak, lai tās sejas, kas pārklātas ēnām,
Neredz un nejūt, cik baigs viņu skats!

Tu viņu sāpēm un ciešanām lielām
Esi tik atspīdums paviršs un lieks.
Sen tava vieta uz greznajām ielām,
Ielām, kur valda tik tukšums un prieks.

Lai viņi izbēgtu visi tās baismas,
Dienu un nakti kas pretim tiem ņirdz,
Vajag tiem savādas, brīnīškas gaismas,
Gaismas, kas izplūst kā mīla no sirds.



Mana dzīves vieta

Man dzīves vieta pašos centra mūros,
kur dārzs —
viens puķu pods uz ķebļa istabā
un vāzē pērno viršu liela sauja.

Nav upju lielāku par renstelēm
un ezeru par peļķēm,
kur, saulei sildot,
bradā pagrabbērni.

Tik ir no dabas,
kā viens apelsīna mizas gabals
uz trotuāra
un redīslaksti sētas mēslu kastē.

Un naktīs
lakstīgalu vietā man zem logiem
čikst vējā izkārtnes
un kaķi ņaud uz jumtiem.

Bet tomēr miļš un dārgs,
kā iecerētās tuvums,
šis centrs man
un viņa izlauzītās ielas.

Tur, logu atvēris,
līdz apnikumam varu
es zvaigžņu vietā vērties gaišās spuldzēs
un sapņos grimt
par cilvēku,
kas visu šo ir cēlis,
lai viss tas kļūtu nepieciešams man
kā pulss,
kā buķām vējš,
kā kuģim stūrmanis un skrūve.

Mans dārziņš pilsētā

Kā kafija sen brūnas lapās te no putekļiem. Un leļo
Kā vecmeitas uz zariem tās bez stājas.
Te pirmā agrumā aiz vārtiem piena kannas rājas,
Un blakus noliktavās vienmēr kaķi peļo.

Mirdz saulē grants kā drumstalas un zivju zvīņas,
Un desmit magones
Stāv rindā asināinas kā pēc niknas cīņas.

Te gaŗām meitas savus spaiņus nes,
Kāds suns starp dēļiem pabāŗ purnu.
Es visam uzsmaidu, ne īgni pretim kurnu, —
Vai daiļas tikai pirmās vizbules?

Nē, savu dārziņu es mīlu ļoti, ļoti —
Kad apnikuŗi man ir cilvēķi, ir godi
Un slaido roku mulsaŗi apkampiens.
Te caurām dienām sēŗu viens
Un sapņoju par istabu ar vannu pirmā stāvā,
Un savām neesoŗām plantācijām Jāvā.

Nakts pilsētā

Aiz mana loga nesmaršo
ne rezēdas,
ne bišu pilnas liepas,
bet sētā sasviestas
kā malka
vecas auto gumijas un riepas.

Kā naktij zieds,
ar vākiem atvērusies,
tur mēslu kaste smaršas raida,
un ciemā žurkas,
simtkājus
un kādu paklīdušu suni gaida.

No sētas oļiem
strāvo siltums glāstošs
kā no atdziestošas plīts;
tāds savāds
uztraukts klusums,
ka pat gribas klusēt līdz.

Tik kādreiz naktssargs
skaņi nopūšas
ar atslēgām,
kad jālaiž iekšā,
un reti gaŗām
aizdrāžas kāds auto
ar nelķi sarkanu uz muguras.
un divām gaišām tējas rozēm priekšā.

Pavasaris pilsētā

Jau smaršo rensteles, un brūns kā šokolāde
Tek netirumu strauts.
Sen asfalts nometis no sevis sniega ādu
Un gājējsoljiem ļauts.

No sētām izvests sniegs. Kūp saulē mēslu akas,
Kur nevaldāms un spējš
Sev uzpērk vairumā visbrīnīšākās smakas
Un iznes ielās vējš.

Sāk kino aizmirsties. Spīd saule caurām dienām.
Uz soliem sēdēt var.
Es šodien redzēju pat mušas jau uz sienām
Un tarakānus ar'.

Un tālās nomalēs, kur var ar īstiem dubļiem
Sev piesmelt zābakus,
Uz spalvām, atslēgām un veciem cara rubļiem
Sīt puikas zekserus.

Vakars pilsētas nomalē

Kur ielas izbeidzas un sākas nomaļpriedes,
Pirms rieta pastaigāt viens bieži eju es.
No priedēm bērni nāk, mirdz sārti dzelzceļsiedes,
Un savus kazlēnus dzen mājās vecītes.

Caur logiem atvērtiem, kas skaņām ielu pilda,
Pēc smaršām nojaužu, kur kartupeļus cep,
Kur zupu atliekas no vakardienas silda,
Jo dzīve novēro, lai strādnieks neizlep.

Pēc kādas pusstundas, kad vakariņas galā
Un sirmais vectēvs sāk turpat pie galda snaust,
Uz tumšā soliņa starp ievām dārza malā
Sāk lētas ģitāres par mīlestību paust.

Drīz mēness parādās kā zelta santims priedēs
Un pāri dakstiņiem un milētājiem ris.
Un kamēr rezēdas un mateolas ziedēs,
Gaiss visam pāri sliks kā smaršīgs plīvuris.

Uz savām apspriedēm pie vārtiem iznāk sievas.
Par saviem kaimiņiem un kaitēm, cik to ir,
Tās droši plāpātu, līdz mēles kļūtu tievas,
Bet miegs, kas uznāk drīz, kā skauģis viņas šķir ..

Šo ainu brīnišķo ar slaido priežu šalkām
Tik pārtrauc runcis rets vai dzērājvecis kāds,
Kas, ejot piekūsis pa ielu smiltīm smalkām,
Pie sētas apgūlies un miermīlīgi kļāc.

Sniegs pilsētā

Pāri ļaudīm, namiem, ostai ris
Sniega vēsais, bālais plīvuris.
Asfaltam un smiltīm nu reiz gals.
Apveļas ar sniegu trama balss,
Auto signāls, vezumnieka rats,
Pazūdu es sniegā arī pats.

Pāri namiem, ielām ostai ris
Sniega vēsais, bālais plīvuris;
Ņiprie zēni, maigās meitenes
Sniegu kopā veļ un ceļ un nes:
Jo kur vārtos tumšāk spuldzes blāv
Smīnot sētnieks — sniega bende — stāv.

3

Zaļā nomale

1

Būtu es varējis sāpēm kā renstelei pārkāpt,
Matu dzeltēnais alus man putotu tagad virs galvas.
Bet savu sirdi es nepratu ieslēgt saltuma zārkā,
Un nu man nav vairs šīs balvas.

Savu galvu es nesu kā apaļo, gludo
Simts sveču Osrāma spuldzi uz pleciem,
Un matu vietā no viņas pludo
Savāda gaisma pār asfaltiņiem veciem.

Sievietes lūpas man tālas kā bērniņa mana,
Klīstu no rīta līdz vakaram nomales ielās,
Kazas kur zvana
Ar pulksteņiem saviem pie kakla kā baznīcās lielās.

Eju gar sētām, kur mazas un ziedošas ābeles
Pretim man smaida kā laternas gaišas,
Un kur uz debesu gaišzilās tāfeles
Balti kā porcelāns mākoņi laižas.

Dzirdu, tur strazdi kā puikas svilpo,
Dārzos, kur tarkšņi beņ zirņus uz skārda veca;
Skatos, ka suns kāds man neiekrīt stilbos,
Uzglūnot mani aiz pievārtes pleca.

Ak, savu nomali zaļo un mīļo
Kā jaunu cepuri uzlikšu galvā.
Tur kur bulvāri trako un zviļo,
Sirdis zem smokinga pārvēršot alvā.

Vai lai aiz tukšuma zobus sev bakstu?
Ielās, kur asfalts guļ visā gaļumā,
Sveiki — es nāku ar kartupeļlakstu
Smokinga pogcaurumā!

O, tas nekas, ka man laķenes drusku ar dzeltēnu
[krāsu,
Un govju smaršas kā plīvuris apkārt man pludo.
Nomales pienratus vedu pie rokas kā māsu
Jaunavām pretim pa bulvāri gludo.

Aizrit mana dzīve gar logu kā reklāmu precei.
 Agri ikdienas es nododu ardievas ielai un soļiem.
 Jāsēd pie darba man krēslā kā lukturī svecei,
 Klausoties riteņu sarunā skarbā ar oļiem.

Ceriņu smaršu es pazīstu tikai no pūdera lētā uz
 [vaigiem,

Bērzus no slotas, ko nopērku pirtī.
 Kā tur lai neapkampj dvēselē teicieniem maigiem
 Rozes uz galda un vienīgo istabas mirti!

Kā tur lai neapsveic salātu zaļo un redisu šķēli,
 Veikli ko jaunkundze pasniedz man krējuma togā,
 Ja jau es priecājos par katru jaunbūves dēli,
 Sīpolu kroni un āboliem veikala logā.

Ja jau pēc lietus es, līdzīgi zirgam un riepai,
 Nevienai peļķei un renstelei nedotu ceļu,
 Paceļot cepuri smaršīgai bulvāru liepai,
 Noglāstot mīli ar pazoli vai katru grantētu ceļu!

Apnicis klausīties auto un radio valsī!
 Nomale zaļā, es tavs, atkal tavs.
 Iešu kā brīnumu klausīties kovārņa balsi,
 Redzēt, kur zeltā kā mācītājs ietērpies kļavs.

Nomale zaļā, man apnicis trotuārs ciets!
 Iešu pa smiltīm, kur bērņībā kanāļus racis,
 Smaidīt, kā zēni no kastāņiem augļus sev triec,
 Izšķeļot kastāņus brūnus kā telēnu acis.

3.

Audzis es esmu, kur dārzos blēj nomales kaza,
Puvuma smaršas kur pludo no tuvākiem mārkiem,
Sievas kur bērņus sev līdz visur vazā,
Glābjot tiem galvas no putekļiem ielās zem svār-
[kiem,

Tamdēļ tik bieži man, klejojot pilsētas ielās,
Iegribas pēkšņi ēst valgus un saldēnus kāļus;
Restelē kāju sev iebāzt līdz lielam,
Un izbērt uz bulvāra no savām kabatām cāļus.

Tamdēļ tik bieži uz skvēra es palecos augšup
Noraut ar lūpām sev lapu no koka.
Tamdēļ tik bieži man liekas, ka nupat es braukšu
Lejā no šķūniša jumta uz dibena viegli kā oga.

Tagad pat sēž vēl aiz nagiem man vītušās pieneņū
[pūkas,
Līganās smilgas un grants sārtie graudi.
Un cik tur trūka,
Ka dzīvotu šodien vēl nomalē, burkāņus ēstu un
[zvejotu raudas.

Vajag tik pirkstu man padusē iebāzt un izvilkst,
Ka jau tas smaršos pēc siena un ūdens,
Zivīm
Un pagraba gaisa, kur saimniece sieriņus pūdē.

Sapņi, jūs sacīsit, viss tas tik ermīgi sapņi
Tādi, kas samaitā dzīvi.
Lai — manu dvēseli viņi kā mētelis apņem
Brīvi.

Nomali zaļo es nespēšu aizmirst ne mūžam.
Vienmēr es saskriešu dzejā
Tikko es jutīšu vēju no turienes pūšam
Sejā.

Mans vakara prieks

Kad vakars spuldzēs iemet sārta rozi
Un krēslā ielas tinas nemanot,
Es ņemu rokā savu zēna bozi
Un eju prieku sirdij iemantot.

Es eju tur, kur bij man agrāk mājas,
Kur vēl zem kājām smiltis sajust var.
Tur gribas man kā senāk noaut kājas,
Lai viņas vēl reiz maigo smilti skar.

Tur gribas uzsvilpt man kā viņās dienās,
Kad jāvalkā bij īsās bikšeles,
Lai suns aiz sētas rejot stāvus slienas
Un spiedz no prieka ielu meitenes.

Tur gribas izgriezt sev no biksēm pogu,
Ar to uz sētas veikli uzsist vēl;
Un kādu biezu pirmā stāva logu
Ar' izdauzīt, lai caurums viņā kvēl . . .

Prāts parunāt ar savām vecām sētām:
Cik reizes viņas pārkrāsotas jau. —
No mana naža iegriezuma rētām
Uz viņu miesas vairs nevienas nav.

Tur ceļas man kā agrāk augšup roka,
Vai sveicienam? Nē! Žogu noliecot
Sev alkstu noraut ābolu no koka
Un viņu skūpstīt savai mutei dot.

Tad, acīm mirdzot bezbēdīgā jautrā,
Ar bozi pārvilkot sētai gribas man.
Jūs nezināt, cik pievakarā kautrā
Tas pādroši un brīnišķīgi skan!

Bet ko nu! Godīgs visās sētās veļos,
Kur gaiļu vietā tagad bērni dzied,
Un saldo smaršu, klistot, neatdzeros,
Jo taisni laiks, kad mateolas zied.

Kad vakars spuldzēs iemet sārtu rozi
Un krēslā ielas tinas nemanot,
Es ņemu rokās savu zēna bozi
Un eju prieku sirdij iemantot.

Atgriešanās

Pēc lauku brieduma un nebruģētiem ceļiem
Man atkal ielas mīļi pretim smeļ,
Kur staigā jaunavas ar neapsegtiem ceļiem,
Un suņu vietā naktis auto rej.

Kaut man šī dzīve bieži ļoti sūra,
Man tomēr gribas visiem roku dot.
Un katram ormanim un šoferim uz stūra
Es saucu — sveiki! — priekā uzsmaidot.

Es kāpu renstelēs, kaut asfalts mani gaida
Un kautri vēlas mani noglāstīt.
Man katris logs un spuldze pretim smaida,
Pat durvis sveicinot ar troksni cieti krīt.

Trīs ielas izgājis, pie kioska uz skvēra,
No ceļa noguris, es droši atspiežos.
Cep smilšu karašas bars meiteņu pie cera.
Es kāri noskatos, kas viņas man vairs dos.

Sen manas draudzenes jau izaugušas lielas.
No viņām citam skumjas sirdī dzīst.
Tās pat uz vecās, pazīstamās ielas
Man garāmejot smīn un nepazīst.

Bet lai! Man paliek ielas un šie mūri
Man paliek apziņa, ka neesmu vēl vecs, —
Tik manu cīņās norūdīto dūri
Nu sajūt pants, kā agrāk — zēna plecs.

Atkalredzēšanās

Aizmirstu es visus skarbos vārdus,
Rūgtumu, kas manā sirdī likst,
Kad es redzu vecos, senos vārtus,
Kā tie lēni atvepoties čikst.

Jā, tepat kā zēns es kādreiz skrējis,
Un nekas, nekas nav aizmirsts vēl.
Viss, par ko es raudājis un smējis,
Sirdī man kā gaiša spuldze kvēl.

Bet cik dziļi, kad es apkārt skatos,
Aizsnidzis un pārmainījies viss:
Ne tās liepas, kuņas zaļos matos
Agrāk slepus esmu sēdējis.

Nē tā bruģa, kas te bija senāk, —
Viņam pāri pelēks asfalts liets.
Draugi, draudzenes — neviens man pretī nenāk
Smaidoši kā logā saules riets.

Velti, velti visās sētās veļos,
Visos logos, kur vien uguns spīd, —
Nezin kādos bulvāros un skvēros
Viņi smaidot blakus citiem slīd.

Kam lai vaicāju, un kam lai prasu,
Vai pie vārtiem bodē vēl arvien
Dod uz krīta konfektes un kvasu,
Kas kā čūska šņācot krūzē skrien?

Un vai sētnieks vecais vēl ar koku
Nāk tāpat kā agrāk bērnus rāt?
Sasmēķēt un iemest uz šo joku
Gribētos ar viņu man labprāt.

Kur tas suns, kas meta vienmēr spalvu,
Vienmēr raudāja kā lēta sirds? . .
Pārliets viss ar aizmirstības alvu, —
Ielu spuldzes vienaldzīgi mirdz.

Māna paradīze

Tikai tad, kad nomalē es tieku,
Kur no dārziem vēji smaržas nes,
Priecīgs pieri es pie smiltīm lieku,
Un zem rokas ņemu ābeles.

Tur no sētas varu stundām ilgi
Skatīties, kā ūdens lēni plūst
Mīkstos grāvjos, līdz liecot smilgas,
Kā uz lapām saulē rasa žūst.

Tur es suņiem akmeņus un skaidas
Metu dīķos, lai tiem ir ko riet.
Maziem bērniem, kas bez biksēm skraida,
Dodu naudu, ko pēc kvasa skriet.

Tur pie tarkšķiem mieloju es dzirdi,
Zaļus kāļus ēdu, cik man tik.
Krūtīs puķi iespraužot par sirdi,
Varu es līdz naktij maurā slīkt.

Un kad gaŗām ejot savu purnu
Kaza piegrūž manai sejai klāt,
Tad aiz auss to saņemdams es burnu
Un kā draugu noskūpstu labprāt.

Bet kad vakars mucu sārta vīna
Atsperot to iešļāc debesīs,
Tad es zinu — skumjas mondolīnes
Sāks no logiem visur dziedāt drīz.

Tad es zinu — rudas mateolas
Spaiņiem smaržas visā telpā lies,
Un starp kokiem tā kā zelta olas
Slaikos kātos spuldzes iedegsies.

Jūsma

Nomalē, kur ielas drusku slīpas,
Kur no auto vistas kļiedzot mūk,
Dzenāju, kā agrāk, šodien stīpas,
Tā kā smiltis vien zem kājām jūk.

Ek, kur labi līdzī auto drāsties,
Savu stīpu gaŗām tramam dzīt.
Tad kā riepai kādā peļķē gāzties,
Kad uz mizas pēkšņi kāja slīd.

Ek, kur labi tūdaļ uzsākt kauju,
Ja kāds smieklos kļūst tad nekautrīgs.
Pēc no pumpja nodzerties ar sauju,
Kur virs galvas alksnis kupls un liks.

Patīk, patīk man šī lētā brīve,
Apnicis jau katram ceļu griezt
Bulvāŗos, kur visa mūsu dzīve
Netīra kā draņķīgs žīdu miests.

Nomalē, kur ielas drusku slīpas,
Kur no auto vistas kļiedzot mūk,
Dzenāju, kā agrāk, šodien stīpas,
Tā kā smiltis vien zem kājām jūk.

Mana kļūda

No ielām tām, kur smilšu zelta skudras
Pa dēļiem tek, līp drēbēs, saulē spīd,
Kur mīkstos grāvjos straumju vēsais sudrabs
Uz priekšu tikko slīd, —

No turienes es nācis pāri tiltiem,
Un sirdī bija tik daudz liksmes vēl,
Ka samākusies diena likās silta
Un atstātā nemaz vairs nebij žēl.

Kad bij aiz manis palikuši tilti,
Pie sarga būdas, kas uz krasta stāv,
Es kājas noāvu un izkratīju smiltis,
Lai tās uz akmeņiem kā saules atspulgs blāv.

Es savu bozi pabāzu zem laivas,
Lai tālāk ielās ietu jau viens pats —
O, cik man sirds vēl toreiz bija naīva,
Tik tagad slipēta kā blēža acs.

Tad zekserus, kas bij man vēl aiz blūzes,
Es metu rīziņā, lai viņi krītot kunkst.
Es kvasu nozvērējos nedzert vairs no krūzes,
Jo gribēju kā visi būt es — kungs.

Un rokas noliecu, un mazgāju tās peļķēs.
Tad durvīs pazudu, kur uzraksts — Manikīrs. —
Un pirkstu gali kļuva man kā neļķes
Un pats es — tīrs.

Tad gāju turp, kur vajadzīga fraka,
Kur sviestots parkets spuldžu saulē viz,
Un krūtīs sirds man jūsmu putas laka,
Es domāju — nu būs man viss.

Bet tagad galvu atspiedis pret dūri,
Kur zariem grīdu svēta palmas koks,
Viens iezvēlies kā krēsls es esmu stūrī,
Un viss man apkārt šķiet kā idzīgs joks.

Es skaidri redzu: lieks es šinīs telpās,
Kur krokus nīkst un skumji tango slīd,
Kur brīvi just man pietrūkst krūtīs elpas,
Kur pāri man jau tumši spārni id.

Vai tāpēc tas, ka esmu vecāks kļuvis,
Ka pierē sāpes jaunas vagas dzen,
Ka sava prieka izīrušo šuvi
Vairs nespēju es sadiegt kā nesen?

Nē! — Velti šurp es pāri tiltiem nācis:
Man nomalē bij labāk jāpaliek,
Kur smiltis smaršo govju mēslu plācens
Un saule lapām laka plēvi liek,

Kur visos dārzos saules puķes kvēlo,
Un atejas vēl žogu kaktos stāv,
Kur pļavu klēpī novakaros vēlos
Kā sudrabs spīd un strūklo bērza stāvs.

Un tur, starp ļaudīm vienkāršiem kā daba,
Es dzīvotu un nejustos vairs lieks;
Man būtu bērni, darbs un sieva laba,
Man būtu sāpes, bet pēc tam savs prieks.

Tur putru strēbtu es no visas bļodas
Un zālē sliktu tad, kad kļūtu gurds,
Lai skudras man pa miesu skūpstot lodā,
Un man pie ausīm sulas stādos urdz.

Nomaldijies

Es čempions zekseņu spēlē,
Es bijušais nomales zēns.
Nu eju, kur fokstrotu spēlē,
Un stāvu tik nospiests un lēns.

Es aizmirsis kastaņu kokus
Un peļķes, kur debesis mirdz,
Pret zālēm, kur palmas un krokus,
Kur nosmok zem pletkrekla sirds.

Daudz labāk pa peļķēm bij bradāt,
Sev kvasu par santīmu liet,
Kā jaunavu fokstrotā vadāt,
Bet — nespēju atpakaļ iet.

Ak, nomale tālā, kam dzisi,
Kam zudi no manis kā prieks? ..
Nu palicis esmu kā visi,
Un jūtos tik savādi — lieks.

Tik kādriez vēl laķenes jaunās
Man gribas no kājām sev sviest,
Un uzsvilpt un dejoj bez kauna,
Kur parkets spīd dzeltēns kā sviests.

Priedes

Manas vecās priedes, redzot jūsu stāvus,
Plūst kā logos gaisma sirdī man tas laiks,
Kad es savās domās indiāņus kāvu,
Kad man visa dzīve bij kā smaršains tvaiks.

Nu es kļuvis gausāks, kurpes drusku šķības,
Elkoņi man svārkiem kā no lakas spīd,
Un no manas senās zēna mīlestības
Tik uz lūpām smīns un sirdī rūgtums mīt.

Kaut gan tik daudz apkārt indiāņu staigā,
Bet neviena aiztikt negribas man vairs.
Visas senās rētas sadzijušas vaigā,
Redzu — viss reiz bijis tikai sapnis kairs.

Sapnis kairs — pat raudāt nespēju pie sētas
Es vairs nomalē: sen acīs viss jau sauss,
Tik kā koki pāri vienaldzības vēdas
Šalc, un kaut kur aiziet rūcot tramvajs gaus.

Zēnība

Nez, kur palicis tagad tas laiks,
kad es varēju zekserus sist,
kad man nebij ne rūpju,
ne darba,
kad uz mucām un apgāztiem toveņiem
kas bij izlikti žāvēties sētā,
stundām varēju gozēties saulē,
klusī vērojot,
kā pa asfaltu simtkāji zogas,
kā ap mizām un garozām vecām
smalki sīkdamas lakstojas mušas.

Nez, kur palicis tagad tas laiks,
kurp viņš aizsteidzies? . .

Ne nu skriet vairs Ķīpsalu peldēties,
ne uz ormaņu atsperēm braukt,
ne vairs kaņot uz ielām ar akmeņiem,
ne vairs sapņot par džungļiem
un tvaikoņiem
mājas pagrabā,
kur tik brīnišķi
smaršo telpa pēc malkas un mitruma . . .

Nez, kur palicis tagad tas laiks,
kurp tik ātri viņš aizsteidzies,
it kā maigsārtais zelts,
zelts
kuņš iezogas
saulei norietot mākoņu malās?

Nez? . .

Atvadišanās no nomales

Tu, nomale, kas nāc man vienmēr līdz,
Es tevi izdzeņu ar visu savu alkmi,
Pēc tam no lūpām tavu lapu zīds
Lai noslauka man palikušo valgmi.

Es aizeju, un tava gaišā smilts
Ar zeltu pārklāj laukos manas pēdas,
Kad vakars pāri liecas kluss un silts
Un pūcēm acis baigas veļ kā rētas.

Es neskumstu, jo jūtos pārāk gurd.
Vairs tik pie sētas noliecies uz ceļiem
Vēl reiz es noskatos, kā putni gaisā spurdz,
Un skūpstu zelta asaras no dēļiem.

4

Mana vecmāmiņa

Aiz Zunda kuģīša, kur dzīvo strādnieki un gaišās
jūnijnaktīs spēlē mandolīnas,

Aiz Zunda kuģīša, kur smiltis nebruģētās ielās brūk
un plūst un zūd kā mūsu cerības un dzīve,

Starp ceriņiem un kastāņkokiem, vecā mājā, sen
dzīvo vecmāmiņa man pie vienas jaunkundzes,

Tai maza meitene un darbs no astoņiem līdz četriem
pastā.

No slimībām un ilga darba mūža sen vecmāmiņa
sarauta man čokurā kā rudens lapa.

Mirdz balta galva tai kā milzīgs ābeļzieds, un roku
dzislas spīd kā dzintari un saulē sveķi.

Uz vecā priņmusa, ko atnesis es viņai no krāmu tir-
dziņa, tā vāra kafiju un žēlojas par nāves ciet-
sirdību.

Vecs pīruss, veca mana vecmāmiņa, tie abi kopā
jūtas labi draugi.

Un bieži šņākšana — šī dziesma vienīgā, ko prot šai
dzīvē pīruss — kā smaršas sajaucas ar vecmā-
miņas nopūtām un ģitāri aiz plānās sienas, kur
dzīvo jauneklis un dzied par meitenēm un jau-
tru, bezbēdīgu dzīvi.

Mans vectēvs

Pie sausās Daugavas, kur dēļi
Mirdz rindās dzeltēni un smarīgi kā medus,
Un kur zem skaidām čauganām kā sūna
Pat vēlā vasarā guļ ledus;

Kur augstais krasts vairs neput apaudzis ar retu zāli—
Kā vecam vīram zods ar bārdu,
Kur caurām dienām izved smiltis
No sētām lupatas un skārdu, —

Man dzīvo vectēvs.

Viņš ceļas, tikko gaisma aust,
Un logu atvēris uz upi,
Tveŗ kāri miglas pilno gaisu
Un lūpās auklē pīpīti kā knupi.

Viņš skatiem pavada uz leju barkas,
Tās noglāstot kā mīļas paijas,
Un klusi pasmaida, ja gaŗām logam
Kā cukurs baltas pamirdz kaijas.

Bet ilgi bubina, kad ostas velkonis
Ved cauri tiltiem nepareizi plostu,
Un bieži spējā uztraukumā tveŗ
No vēdera sev veco angļu jostu.

Tad iet uz tumšo pieliekamo lūkot
No slazda kaķim kādu peli,
Pēc tam dzeŗ kafiju no māla krūzes,
kur nogleznoti zēns un govš ar mazu teli.

Kad saule var jau ieskatīties skurstenī,
Un zāģētavās pārtraukumu teic ar svilpi skaļu,
Iet arī vectēvs atpūsties līdz pusdienai,
Kur viņu gaida grūdenis ar svaigu cūkas gaļu.

Zābaku maestro un viņa sunītis

Tur, kur trams un auto samazina gaitu,
Samazina gaitu, stūrim dodot godu,
Un kur apstulbina gājēju kā aitu
Vēl ar savu tauru, zvanu skaļo odu,

Viens zem kuplām liepām zābaku maestro,
Ēģiptiski vecs un melns kā šoferdelna,
Nobeidz savu mūža galu drūmi dzestro,
Rijot putekļus un nepelnot ne velna.

Darbā grūtā aiziet viņam dienas rāmas
Vienmuļas un skumjas kā sen sirds un domas,
Pat kad apsaūlot nāk kurpes skaistās dāmas,
Netiek tomēr, tomēr viņš pie labas omas.

Sen jau kritis dēls tam baigā kaŗa laukā.
Sievu paglabājis viņš, kur sākums Donau.
Meita vienīgā reiz vienā naktī jaukā
Pazuda bez vēsts līdz huzāreskadronam.

Tik no senām dienām palicis vēl pāri
Viņam mazs mazs sunīts mīkstu baltu spalvu —
Vienīgs prieks un laime, ko viņš glabā kāri
Savā drūmā dzīvē it kā dārgu balvu.

Labam sirmam vecim, viens kas nobeidz dzīvi,
Mazais sunīts paveŗ brīnišķas kā dainas
Atmiņspoguļos un sirdī bezgalbrīvi
Senās jaunības un laimes dienu ainas.

Mūslaiku Homērs

Rudens gala tirgū, kad pār visiem ceļiem
Tirgus laukumā sāk gulties vakars lēns,
Sēž starp raibām teltīm, jautriem karuseļiem,
Lētām vadmalām, ko pārdod piebaldzēns,

Klusi paužot savas skumjās melodijas,
Mākslinieks uz flautas, kaŗa invalids.
Cauri tirgus kņadai brīnišķīgi vijas
Viņa flautas dziesmas aizraudamas līdz.

Klausās viņā, stāvot apkārt ciešā lokā,
Sievas, strādnieki un runīgs uzkupcis,
Klausās zemniekpaps ar postalādām rokā,
Ko par dažiem latiem saimei nopircis.

Spēlē viņš par tiem, ko svešumā un briesmās
Aizrāvis sev līdzī baigais bēgļu laiks.
Kaut kas reizē maīgs un smeldzošs viņa dziesmās,
Kuŗas sirdīs plūst kā apreibinošs tvaiks.

Spēlē viņš par tiem, kas krita skarbā kaujā,
Spēlē viņš par tiem, kas kroplis kā viņš pats.
Un kad beidz viņš sērot, klusi cietā sauļā
Krīt tam artava un miglo daudziem skats.

Leierkastnieks

Griež vecis čikstošu kā vecums leijerkasti.
Cik daudz jau sviedru nav pie viņas pazaudēts!
Mazs pērtiķītis līdz met takti savu asti,
Un negants puiku bars no baudas apkārt rēc.

Griež vecis noguris, griež senu Vīnes valsi,
Tik vecu kā viņš pats, un rokas viegli trīc.
Tam blakus vecīte ar sīku vāju balsi
Ķērc kādu dziesmiņu par mīlestību līdz.

Šīs dziesmas pantiņi un valša melodija,
Kas kopā saplūstot pret vēsiem mūriem ļimst,
Kā sāpīgs pārmetums, kā klusa agōnija
Ar smagu rūgtumu man sirdī dziļi grimst.

Puisītis un zilums uz vaiga

Kad nāk man kā pārmetums prātā sīks puisītis un zilums uz vaiga, es visu to redzu kā šodien.

Tēvs — milzīgs kā vērsis, vecs nesējs uz kuģiem, kas pildīti oglēm, liels dzērājs, liels našķis uz meitām un dūri.

Māte — sieviņa bāla kā porcelānkrūze, ar kuņu no rīta tā steidzās pēc piena. Tai krūtis kā dēlis. Mati gaiši kā salmi, kā misiņa kloķis, un raksturs kā māli.

Viņš pagrabā dzīvo, kur trepes sen smaršo pēc odera „Kaķi un drēgnums“; kur sīpolus cep tik un kāpostus vāra, kur parādās saule kā aeroplāns reti un istabās tukšums ar izkārtu veļu.

Kad nāk man kā pārmetums prātā sīks puisītis un zilums uz vaiga, es visu to redzu kā šodien. —

Sava zināšana

Uz bulvāra stūra, kur spīdošie auto stāv rindās un
tramvaji krustojas lēni,

Ap vīrieti lielu un smagu uz trotuāra pulcējas sprie-
zdami zēni.

Bij pavasars, debesis zilas kā vīrieša acis un degvīns,
kas pudelē bija aiz jostas.

Dūmi, smakas un sirēnu kaudiņi plūda kā mākoņi
melni no ostas.

Bij pavasars, sestdienas vakars un nauda, ko nopirkt
sev alu un milu, un atvieglot kaislību spelti,

Lai vecumā nabagu mājā, uz čikstošās gultas pie
siļķes un kāpostiem kādreiz nebūtu jānopūšas,
ka jaunība bijusi dota par velti.

Matrozis laķenēs

Kur bulvārs ar divrindu lampām
un frizētām liepām,
es satiku matrozi
laķenēs gaŗās un spoŗās kā piŗi,
ar krūtīm kā piepūstām buŗām.

Sejs brūns bij
kā kapara nauda,
kā nopulēts ozola skapis,
un gaita kā nemierīgs vilnis.

Viņš droši bij milētājs lielisks,
kam raksturs
kā zelters,
kā pulvers,
bez gana un atpūtas ostas.

Bij acis viņam pēc krāsas
kā kaķim, —
kur lapu zaļums un rūsa
ar zilgmi bij maisītas kopā.

Bij acis viņam kā kaķim
pēc krāsas
un bezkaunīgas kā sievas,
kā suņi aprīļa dienās.

Viņš tikko kā nāca no kuŗa
un mīlas alka kā maizes,
vēl nesdams sev līdzī no kuŗa
darvas, siļķu un jūŗas smakas,
ko vedis no Ģentes uz Rīgu.

Viņš tikko kā nāca no kuģa,
un laķenes bij viņam kājās,
jo bij viņš kā pārpildīts baseins
un alka sievietes miesas.

Drēbniekzellis

Uz Jelgavas šosejas taisnās ar divrindu kokiem kā pogām es sastapu drēbnieka zelli, kas sekoja meitenei vienai.

Viņš tikko kā nāca no darba un droši par biedreni līdz sev to vēlējās Arkādijdārzā uz deju un limonādglāzi.

Tam spīdēja acis kā runcim un lūpas bij sakniebtas vilē, viņš, likās, uz meitām bij ļoti, pēc dabas kā signāls un plūdi, ar garšu uz pārmaiņām veiclām.

Viņš drāzās tai pakaļ kā gailis, kā lode uz izšauto vietu, tam dzenoties zibēja kājas kā sitamās vāļites maršā, un plīvoja slipse un svārki kā steidzoties vaļējā auto.

Viņš droši bij medinieks lielisks, kas šāva ar visu sirdi, tik vakars un bēgošās smieklī bij padarījuši tagad to vērsiski niknu un traku.

Bermonta virsnieks

Dzertuvē,
vakar
es sastapos pēkšņi
ar Bermonta virsnieku.

Satraukts,
ass
kā pēc dabūtas plaukas,
es
uzlēcu kājās.

Sažņaugtās rokās
man sabirza glāze
kā zieds.

Smīnot viņš piecēlās,
smīnot viņš izdzēra atliekas glāzē
un —
pazuda durvīs.

Ne vārda
šai naktī
es neteicu viņam,
ne vārda.

Kā lodes
es glabāju vārdus
sliktākai reizei.

Īrijas draugs

Šodien
uz ielas
es satiku matrozi,
Īrijas draugu.

Zobus viņš atņirdza
baltus kā reklāmā,
izstiepa roku man
lielu kā enkuri.

Naktī
līdz diviem
mēs sēdējām dzertuvē.

Viskiju rūgto kā dzīvi
tai naktī
es milēju vairāk
par sevi un sievietes miesu.

Pārklīdzot klavieres,
pārrēcot strādniekus
lielus kā vēršus,
dziedāju strēlnieku dziesmas
tā,
it kā mēteli veco
es justu no jauna sev plecos.

Matrozis sēdēja drūms,
it kā klausītos dziesmā
par skumju un zudušu mīlu.
Prātā tam ienāca

dzimtene — miglainā Īrija.
Un pēkšņi
trieca viņš
glāzi pret grīdu,
trieca
un spļāva
visiem varmākām
sejā
tai naktī.

Ķīnietis Dzirnavu ielā

Dzertuvē,
Dzirnavu ielā,
kur naktīs
pērk zemnieki milu,
sulainis ķīnietis
pasniedza alu
un runāja latviski,
klanoties ķīniski zemu.

Bizi
pusmetru gaŗo
un spīdīgi melno
kā akmeņu ogle
un galdnieku piķis
viņš ķīniski laipni
bij ziedoŗis Eiropas garšai
uz visu ko īsu.

Un noliecies tuvu,
viņš čukstēja ausī
par pagrabu mazu
ar dīvainām pīpēm
kādā Vec-Rīgas šķērsielā
šaurā un greizā
kā viņa acis.

Viņš čukstēja ausī
tik viegli un klusu,
kā staigātu muša
pa marmora galdu.

Un atņirdzis zobus
kā filmā tik baltus,
viņš stiepa jau plaukstu
pēc niķeļa paldies
par saldo un slepeno ziņu.

Strādnieks un notāra foksterjērs

Sestdiena.

Nomales notāra foksterjērs
sēdēja logā kā puķe
un rēja
strādnieku vecu,
kas saliecies lokā
pie sētas
cīnījās smagi
ar degvīnu,
izdzerto nomales krogā
kā dienā ar ogļmaisiem ostā.

Pārskaitās strādnieks.

— Lops, — teica viņš —
ko tu rej te kā buržujs?
Skrej labāk
apskatīt durvis,
kā nenozog saimniekam naudu!

Dzi',
šis te riešot,
ka es piedzēries laikam!
Ko? Vai es nedrīkstu dzert? ..
Kā tava saimnieka puika
var liksmot un dejot
ar īssvārķu skuķiem,
ka vai ligojas grīda
kā sieviešu krūtis?

Prieka man vajag!

Kam lai es krāju tos draņķīgos
grašus?

Sievai, kas ielēca Zundā,
dēlam,
kas nošauts un guļ,
velns viņu zin, kādā purvā?

Nē—ē—ē,
pievaldi, suns, savu muti,
kā kampšu es akmeni —

— Ei, kas tā bļautas! —
uzsauca pienācis kārtībnieks.

— E—e—es, kungs, tāpat,
man te cepure nokrita zemē,
es bašos ar viņu, —
atteica strādnieks,
un saņēmis beidzamos spēkus,
aizvilkās tālāk.

Šopēna sēru maršs krogā

Nomales dzertuvē
melnā un netīrā
kā viņas viesi
sēdēju kopā ar draugiem
un dzēru.

Kaimiņos poļi
pie galdiņa
dziedāja kori
par verdzību seno,
par kaļu
un polietes kaisligām acīm.

Pilnbārdains krievs
dvesa man ausi
par dēlu,
kas Krievijā komisārs,
un savām ciešanām
Vrangeļa pulkos.

Piedzēries atslēdznieks
buksnēja sievu
par to,
ka tā gribēja doties pie bērniem.

Pēkšņi
no galdiņa
piecēlās strādnieks
melns,
uzsvieda divlatu mūziķiem,
pavēlot:
„Šopēna Sēru maršs!“ —

— „Cūcība!“
uzlēca kājās mans draugs:
„Šopēna Sēru maršs“ — krogā?

Šiberi,
fokstrotu
dodiet šurp;
bubličku motīvs,
lai kvēlo zem vijoļu lociņiem kaisliem
kā ogles zem elpas!

Roku es Karpatos atstāju,
domājat,
sveicienam austrietēm maigām?

Beidzamos spēkus
es izsēju Tīreļa purvos
kā sēklu,
bet tagad
tur neaug ne — kroplīgas priedes!

Prieka man vajag,
ne sēru,
prieka dzēlīga,
asa
kā sāpes,
kā meitenes asaras pēc pirmās baudas,
priek—ka!

Šopēna Sēru maršs krogā?! ..
Gluži kā pieteicējs

būtu ne rokpelnis,
bet bērū biroja aģents,
kas ienācis
mierīgs
ar zārku,
lai aizvestu prom mūs
kā liķus uz kapiem . . .

— „Jā“ — teica strādnieks,
un skumjā motīva skaņas
iesāka lidot
pār dzērumā noliektām galvām.

Agonija

Uz bruģa pret greznāko bāru bij ormanim kritusi
ķēve.

Tā gulēja netirā sniegā starp nolaistām ilksīm kā
gultā ar dzeltēnām putām uz lūpām, kā būtu
tā dzērusi alu.

To dauzīja ormanis nikni ar kadiķa pātagas kātu,
lai celtos tā drīzāki augšup un aizvestu kungu
uz klubu.

Kungs apkaklē dārgā bij nikns un solījās maksāt tik
pusi.

Bet ķēve, tā gulēja smaga kā sieviete vāja pēc bau-
das; tik elpojot cilājās sāni tai slimīgi spēji un
asi kā zivij žaunas bez ūdens.

Tad ormanis ķērās pie astes un cēla aiz tās kā aiz
rokas.

Bars sieviešu lamājās apkārt, un pusaudži zviedza
no prieka, bet vīrieši padomus deva.

Tik ķēve jau izlaida garu, kas sasala nelielā peļķē
uz bruģa pie dziestošām nāsīm.

Un pienācis kārtībnieks teica, lai steidzoties labāk
pēc mašas un ratiem, kur novietot maitu.

Tad uzbļāvis pilsoņiem izklist, viņš atgriezās svinīgs
uz stūŗa.

Uz bruģa pret greznāko bāru bij ormanim kritusi
ķēve.

Rekviēms

Viņš gulēja pūlī uz ielas ar pakausī pāršķeltu galvu.

Tam spīdēja svārki kā vaski un kājās bij zābaku pāris un bikses, kas kādreiz bij jaunas.

Viņš gulēja pūlī. Bij pūlis tam apkārt kā dzīvs ērkšķu kronis, ko nesis viņš bij visu mūžu.

Bij acis tam mēmas un tukšas kā izšautas šautenes stobri un pelēki vaigi kā bruģis, uz kuŗa viņš gulēja miris,

Par velti to gaidīja saimnieks ar vekseli vecu kā bēdas tur nomalē tālā un baigā, kur neieiet trams pat par naudu, un reti kad iemaldās auto kā laime šai nomales dzīvē.

Par velti to gaidīja trepes un istaba ceturtā stāvā ar gultu tik cietu un liesu kā pats viņš un viņa ēdiens.

Par velti — viņš gulēja miris. Tam apkārt tik cieši bij pūlis kā trūkums ap viņa dzīvi un nāvi.

Ko gribēja viņš ar to sacīt?

Bij karsta un svelmaina diena.

Viens kroplis, viens invalids skrandains bij pakritis tieši uz trepēm, kur dzīvoja bagāti ļaudis.

Vai tas tikai pagurums bija? Nē, ātra un noteikta nāve: tam seja bij balta kā ekrāns un elpa sen kavējās plaušās.

Viņš gulēja smagi uz pleciem. Pie nabas, kur izbeidzas bikses, bij redzama nekītri vāja un zilgani iebrūna miesa. Tam mute bij vaļā pret zilgmi kā aka, kā izdzisis krātērs, kas bij līdz šim mūžīgi vēmis tik lāstus un ilgas pēc laimes.

Uz krūtīm tam gulēja rokas kā aizgrieztas, ļeganas virves, un netīrās, smirdošās plaukstās kā komiji skraidīja mušas. Vai santimus tiecās vēl atrast, ko guvis tas būtu pirms nāves?

Bars cilvēku stāvēja apkārt un neziņā grozīja galvas. Viens minēja — glābšanas auto. — Fui — runāja sievas, — tas jāved uz pilsētas morgu, lai uzšķērž. Te droši kas briesmīgi lipīgs.

— Ko muldat, — kāds ieņūcās īgni, — tas trūkums, un lipīgs mums visiem. — Tad piegājīs noliecās ātri pār miroņa vīstošo seju.

— Es zinu šo vīru — viņš teica. — Tas kādreiz pret Bermontu kāvies. Bet tagad kopš ilgāka laika bij mūsu naktspatversmes viesis. Es esmu šīs iestādes sētnieks.

Un pašķīris pūli kā krūmus, viņš aizgāja palīgus meklēt, ko mirušo aizvest uz morgu. Bars zēnu tam gāja pa pēdām un vēroja viņu ar cieņu, kā sēd viņam cepure galvā, cik lielus tas ejot spēŗ soļus.

Bet liķis? — Tas gulēja tālāk. Tik vājās, tik kroplīgās kājas, kas noņemtas bij tam līdz ceļiem, ar ādaiņiem uzbāžņiem galos, tas pacēlis bija uz augšu pret pūli un bagātiem logiem kā draudošus lielgabaltobrus. Ko gribēja viņš ar to sacīt?

5

Asfalta vārišana un klāšana

Katlā ar riteņiem diviem gar sāniem kā ausīm, katlā ar ilksi vienu un gaļu kā pērtiķim aste, rūsganā katlā vārijās asfalts.

Melns kā sodrēji, melns kā tuša, kā zābaku smēre un spīdošs kā limuzīns saulē, vārijās asfalts, ļogoties katlā kā nēģeru ķermeņi dejā, liesmojot, sprēgājot pretim kā durkļi.

Vārijās asfalts, un kodīga, dzelīga smaka graizīja nāsis ar nažiem, sūrstēja rīklē kā chinīns.

Dūmi sirmi, dūmi melni un biezi kā sēru plūvuris kāpa gar liepām, kas turēja lapas kā plaukstas pret sauli un putekļu bariem, sēja elpu ar striķiem, apviņa dāmas bez kauna un sāta un nokoda Parīzes smaršas kā peles.

Vīrs liels kā podiņu krāsns, brūns kā pārklāts ar firnisu, stāvēja blakus ar smeļamo kausu, lielu kā bizona galva, un lēja kūpošo asfaltu, lēja platos lēzenos spaiņos no katla, katla, kur vārījās asfalts — asfalts.

Trīs vīri, dzidri un ritmiski klauzdot uz bruģa ar koka tupelēm, nesa to tālāk un lēja uz trotuāra nesegto vietu.

Astoņi, rindā, uz ceļiem, ar mugurām veņoties zilgmē, klāja to rūpīgi līmenī vienā kā kaņepes saspieštas, melnas un taukas uz sviestmaizes, klāja to, pārkaisot viegli ar smiltīm dzeltēnām kā persu safrāns, klāja, lai atdotu rīt to jau sieviešu burvīgām kājām, ģenija gaitai un negēja lišķīgiem soļiem.

Zviedru akmeņi

1

Uz bulvāra, kas blakus vecpilsētai,
jau trešo dienu labo bruģi. Maza sēta
uz ielas priekšā, sarkans karogs galā.
Tā vietā naktis lukturs iesarkans,
it kā tur sāktos trepes prieka namā.

Gar renstelēm — no tuvās Zviedrijas —
guļ gaŗās kaudzēs kaltie akmeņi.
Tie skumji gaida savu rindu bruģī.
Bet tagad snauž un gurdī raugās zilgmē
un aicina pie sevis ciemā pūkas,
kas pāri slīd no tuviem tautu parkiem.
Tos apciemo tik suņi agros rītos,
kad šļūcot tupelēm iet ķēkšas meklēt pienu.
Tie piegrūž purnu kalciem akmeņiem
un atstāj siekalas kā sudrabetu plēvi
uz viņu zilgiem, nosalušiem sāniem.

Bet dienās viņu izrobotās starpās
nāk gulēt smagie iezilganie dūmi,
ko izvird skursteņi un darvu krāsniis,
nāk sēsties gurdī, auto saceltās,
kā sutnes sausās ielu brūnās smiltis,
nāk sēsties benzīnu un zirgu mēslu smakas,
nāk sēsties idzīgās un stiprās zviedru smaršas,
ko iztvan strādnieki, kas izliek jauno bruģi.
Pat viņu elpa, sarunas un smieklī
ar mušām kopā šinīs starpās lien.
Tur āmuru un lāpstu atbalss guļ
kā pieaudzis, kā iekodināts ilgi.

Kad atnāk nakts, klāj kaltos akmeņus
kā lietussargi tuvo namu ēnas
un augstās spuldzes atspiežas uz tiem
ar savu skaidro iedzeltēno gaismu.

Kad atnāk nakts, tie klausās mūzikā,
kas kalnā skan par kaislibām un laimi.
Tur skaistas dāmas sēž, to kājas drīz
tie sajutis uz saviem stingriem sāniem.

Kad atnāk nakts, uz kalti akmeņiem
guļ rasa vēsa mazās pilitēs
kā dzīvsudrabs, kas izbiris no stikla,
un bālie, valgie, slaidie simtkāji,
kas šķiet kā jēli, lien no rīziņām,
vēl pilni gļotu smirdošu un ūdens.
Uz zviedru akmeņiem tie rindās nogulstas
un trīcot sildās vēsā zvaigžņu gaismā.
Uz viņiem gļotas žūst un plānā stiklā kalst
no gaisa smaršainā un siltām vēsmām.

Tā zviedru akmeņi gar ielas malām guļ
 un snauž un netiek prom, kaut lietus
 tos tīrus nomazgā un aicina iet projām,
 kaut liepu lapas vienmēr kūda tos
 uz augšu, tuvāk debesīm un putniem.

Tā zviedru akmeņi gar ielas malām guļ.
 Tos strādnieki no kaudzēm ņem un gulda
 pa vienam bruģa vēsā smilšu zeltā.
 Tad āmuri uz viņu pleciem skan,
 un slotas paņem sudraboto plēvi,
 ko suņu purni atstājuši kādreiz.

Tā zviedru akmeņi gar ielas malām guļ,
 līdz beidzot pēkšņi vienā bālā rītā,
 kad miglas krējums smags uz ielām gulstas,
 kad dūmi sabiezē un paliek mitri,
 kad plānā, sudrabetā sarmas laka
 uz oļiem renstelēs vēl turas gluda
 kā ledus un kā ziepju putas,
 līdz beidzot pēkšņi tādā bālā rītā
 no tuvās šķērsielas, kur darba apgāde,
 kur katru rītu blāvā agrumā
 klimst gaŗās rindās bezdarbnieku stāvi,
 plīst kļiedzieni un nikni skaļi lāsti,
 un pūlis sievu, vīru, pusaudžu un bērnu
 no šķērsielas kā biezi dūmi gāžas.

Bez kārtības, bez jēgas, trakās bailēs
 lec pāri strādniekiem, kas izliek bruģi,

lec pāri akmeņiem un trama sliedēm,
brien smilšu kaudzēs, iestieg tur līdz ceļiem,
līdz pašām gūžām un tad vaid no dusmām.
Krit bērni bedrēs, bet neviens tos neceļ.
Bars tālāk plūst, kur bulvārs kokos pūst
kā pamests diķis, un kur gaŗās kaudzēs
guļ akmeņi no stāviem Zviedru kalniem,
un baigi kliezieni, un svilpieni, un lāsti
kā neredzams un brēcošs putnu bars
virs pūļa galvām gaisā spalgi šķīst,
uz kokiem birst, pie namu rūtīm dauzās,
uz ūdens krit un ātri projām slīd
pa gludo līmeni kā pēkšņa gaisma
un pretimnācējus rok dziļās baiļu bedrēs.

Ja pamana tie kādu citu troksni,
to tūliņ žņaudz un pūlim kāri met
un tālāk skrien un palsos gaisus lauž
ar savu smagumu it kā ar milzu stangām.

No šķērsielas, kur darba apgāde,
bars sievu, pusaudžu un vīru gāžas.
Trīs jauni, slaidi, sudrabortās kaskās,
tos sejām uztrauktām un bālām dzen.
Kā kurnēt drikst pret likumu un kungiem,
kā pacelt balsi var un sevi izteikt nīgrī
un savu daļu alkt tais gaišās telpās,
kur tikai stāvēt gaŗās rindās ļauts
un gaidīt kārtu pazemīgi, klusi!?
Kā kurnēt drikst!? Un sudrabortās kaskas
tos sejām uztrauktām un bālām dzen

(varbūt, ka rīt tie ar' turpat jau stāvēs).
Tiem rokās nūjiņas it kā no svina, palsas,
ne garākas kā atsegts kājas stilbs.
Tas rītmiski un nemanot, bez trokšņa
kā gaisma krīt uz tuvākiem, kas bēg,
uz viņu galvām, rokām, sausiem pleciem,
uz viņu mugurām un viņu sejām krīt,
lai paceltos un atkal kristu, kristu
no jauna, vēl, bez apstājas un gana.

Bars sievu, pusaudžu un vīru gāžas,
līdz beidzot izklīst bulvārī starp liepām,
starp zviedru akmeņiem, kas kaudzēs snauz,
un smiltīm sarkanām un vēso, valgo granti.
Līdz beidzot izklīst un sāk atvilkt elpu,
sāk atjēgties no baiļu asās dvingas,
no skurbuma un kaislās tieksmes bēgt.
Sāk atjēgties un paliek mazos pūļos
zem liepām stāvot, kūpoši un karsti.

No vēsuma tiem elpa sasalst vatē
un saulē vīz. Tie vīsta dūsmās dūres
un sirdi īgnumā, un nespēkā, un lāstos.
Un domas splauj uz sudrabortām kaskām,
kas izvāktās un mazās ielas mutē
stāv tagad laiski, slaukot savus sviedrus.
Tiem lēnām sārtums atkal uzaust sejās,
bet acis pārklāj noguruma plēve.

Bars īgnu vīru, pusaudžu un sievu
sāk atjēgties un atkal kopā lasās

no jauna visi. Dziļais, smagais naidis
un niknums tirdošais kā trula sāpe,
kas lēnām iezīdies pie liesās ēsmas
un gultās kopīgās zem drisku segām,
kur veci salmi sen jau smird, kā vēmas
no jauna galvā trakāk kāp kā degvīns,
sūrst asi riklē, karsti saplūst acīs
un ceļ un trenc uz priekšu, kaut vai — nāvē.
Un nīgrie puikas, slēpdamies aiz lieliem,
sāk asi svilpt un lamāt nīstās kaskas.
Ņem sievas jakas, beļ tās pilnas smiltīm
un meklē akmeņus, kam vieglāks svars.
Bet vīri, ļauni, klusoši un drūmi,
no jauna kustas tuvāk baltām kaskām,
no jauna kustas melnā, mēmā lokā.
Tiem acis zvēr, un bālums sejas klāj,
uz kakliem uzpampst trakā naidā vēnas,
krīt asinis ar dūrēm deniņos
un klaji brēc pēc atriebības valgmies.
Arvienu ciešāk slēdzas mēmais lokš
ap trijām bālām sudrabortām kaskām,
līdz tās vairs neztur un spēji metas
ar savām nūjiņām no jauna lokam virsū.

Un atkal tās zem sevis drebes jūt,
jūt miesu karstu, sasmakušu kreklos,
jūt galvas kausus, matus, rokas, lūpas,
un strādājot tās vēsā gaisā šņāc
kā steidzīga un ātra elpa, līdz —
līdz pēkšņi ass, ass aplauzts zviedru akmens
kā cirvis pāršķeļ vienu nīsto kasku,

tad atšķir dzeltēnos un sviedru pilnos matus
un iegrimst, guldzot, dziļi smadzenēs
kā biežā iepelēkā zivju trānā.

Viss pūlis pēkšņi sastingst, skatoties,
kā smiltis sabrūk policista stāvs,
kā nūjiņa gar stāviem viegli slid,
līdz zemē krit un pazūd citiem rokās.

Viss pūlis pēkšņi sastingst, skatoties,
kā asinis no kaskas straumēm plūst
pār citu kājām, skrienot asi kūp,
līdz ātri zūd kā pele smilšu zeltā,
un tikai smaka karsta saulē kāp
ar elpu beidzamo no iezilganām lūpām.

Un pūlis, jūtot svaigo asins smaršu,
no jauna pārrauj stingumu kā plēvi,
kas savā vājumā jau pati irst,
un gāžas virsū izspilētām nāsīm,
ar akmeņiem, ar smilšu saiņiem, dūrēm
vēl divām, atlikušām, sudrabotām kaskām
tās zemē gāž, plēš drēbes, sit un splauj,
un smiltis nogāztas, vēl ilgi kājām spārda.
Un sitieni pret miesu dobji guldz
kā tāli, smagi, ieplisuši zvani.

Un kaskas izbailēs no stāviem projām rit
un atklāj galvas aplipušiem matiem,
ar mutēm atvērtām, kas pilnas smilšu,
ar acīm nolobītām niknumā un šausmās.

Uz zilām lūpām vārdi beidzamiē
ar skābām putām sajukuši kalst.
Vēl sastingušos pirkstos mauzers salst
un velti gaida lode siltu miesu.

Bet pūlis pāri baigiem ķermeņiem
uz priekšu dodas šaurā šķērsielā.
Ar akmeņiem, kas gulējuši kaudzēs,
tie tagad smagās oša durvis lauž,
kņāc uztraukumā, niknumā un tīksmē.
Plīst stikli, lenteres uz trepēm lūzt,
ar visiem rāmjiem logi ārā gāžas,
un istabās krīt dārdot akmeņi.
Zem viņiem galdi, krēsli krakšķot lūzt,
švirkst tapetes, no griestiem kaļķi birst,
kļūst bakurētains spožais parkets. Gaiss
pilns putekļu, pilns kliedzienu un sviedru.
Kā baltas dūnas papīrs telpās jūk.
Sāk kaut kur degt, un biezi dūmi kāpj,
liek smagu plaukstu elpai priekšā, sāp,
ar nažiem acis griež un drēbēs plok.

Un dzēsēji jau savos trakos auto
pa ieliņām caur vecpilsētu traucas.
Dun torņos zvani ugunsgrēku vēstot.
Bet iepelēkās prefektūras sētā
steidz ātrās trauksmes autobusā sēsties
vads durkļotu un sudrabetu kasku.

Un atkal rīts. Un zviēdru akmeņi
 kā dienu agrāk guļ no jauna kaudzēs
 gar renstelēm, kur liepas rindās nīkst,
 ar rasas pilēm savās zaļās plaukstās.

Kopš vakarnakts, kad vecās sievas gurdi
 tos sanesa no jauna atkal kaudzēs,
 guļ mīglas klāti zviēdru akmeņi,
 bet nīcīgi, kā iegrīmuši domās.
 Par velti pūkas viņiem pāri slīd,
 par velti saule sēstas viņu rasā.

Tie neraugās vairs palsās debesīs
 Tie nesapņo par suņu valgiem purniem.
 Pat neļūt trokšņus, kas tiem plaisās nāk
 un nosēstas kā noguruši putni.
 Tie neredz strādniekus, kas bruģi klāj
 un sviedros spīd kā nolakotas durvis.
 Tiem visvienalga, kas tos ņem un liek
 pa vienam rindā sārtās smīlšu sutnēs.
 Tiem visvienalga. Viņi nīgrī guļ.
 Nekādas ilgas nespēj tos vairs skārt.
 Tik vakardiēna viņiem prātā sūrst,
 kā veca brūce, kas vairs nesadzīs,
 bet vienmēr pūžņos, metot gļotu viļņus.
 Tik vakardiēna. Kā tie gulēja
 starp puķu klumbām, zemē izkoptā,
 uz trepēm, kaktos, kur pēc kaķiem smird,
 un parketiem, kur vaska saule viz,
 uz veciem bruģiem mītrās asinīs,

kas smaršoja pēc jaunas jēlas krāsas
un lipa klāt kā svaigs un sarkans medus. —

Tik vakardiena viņiem prātā sūrst
un tas, kā gulēja tie kailos stiklos
uz valgām rokām, ievainojot ādu,
uz karstām sejām, mitrām savos sviedros,
starp logu rāmjiem, raibās tapētes,
kas oda vēl pēc līmes un pēc blaktīm.

Pat tagad viņi asi sajūt vēl
kā glaužas klāt tiem palikušie mati,
kā terpentīns tiem smaršo maigs uz ādas,
kā viņu rievās kaļķu drumslas trīs,
un asinis, kas bij vēl jēlas naktī,
kā darva melnas tagad viz uz tiem.

Tik vakardiena viņiem prātā sūrst.
Sūrst.
Uz bulvāra, kas blakus vecpilsētai,
kur bruģi labot sāk jau piekto dienu.

Un kad bāls kā pēc radībām sievietē,
Uzaust rīts par to vietu, kur tirgš,
Brīnos es par to, kas mani ievē te,
Jūtot dzīvi kā vezumu zirgš.

Klaidoņa dziesma

Nu es klaidonis biju. Tur, kur bulvāri gaŗi,
Viņa pagāja gaŗām man melnā;
Manī pavērās pēkšņi, likās, savādi, gaŗi,
Un tad — iespieda līdaku delnā.

Delnā līdaku zaļu, zivi brīnišķām spējām:
Viņa atļāva ieiet man bārā.
Tur es varēju dzert, apnikt citiem ar dzejām,
Bet neviens par to netrenca ārā.

Tur es varēju dzert, kamēr aizmiglo telpa,
Kamēr džesbends man nepieklīdz dzirdi;
Tur es varēju kliegt, kamēr aizraujas elpa —
Rūgtās dziesmās es izkļiedzu sirdi.

Un es dziedāju dziesmu par to meiteni naīvo,
Kaļķu bālo un tievo kā slēpi,
Kuŗa izdeva kādreiz tā kā krastmalā laivu
Savu maigo un bērnišķo klēpi.

Un es dziedāju dziesmu par to meiteni sīko,
Kuŗa tagad kā jaunava melnā
Savu dvēseli mazo prot kā kalponi rikot
Un pret sirdi spēj atmaksāt delnā.

Dzērāja dziesma

Orman, saki, kur mums steigties,
Ja pats rīts jau pretim nāk?
Dzīvē lāgā negrib veikties,
Sirds pukst krūtīs gurdenāk.

Aptur zirgu, nelaid rikšos,
Labāk uzdziedi ko, draugs,
Gan jau es ar bēdu tikšos,
Es, kas viņas acuraugs.

Smagu sirdi gāju krogā,
Smaga sirds tāpat man vėl,
Kaut jau rīts sen katram logā
Sārts kā mātes fuksis kvėl.

Padziedi par savu mīlu
Man, kas neprot mīlēt vairs,
Man, kas atdevis par ķīlu
Sevi tam, kas ass un kaīrs.

Padziedi par savu prieku
Man, kas prieka nepazīst,
Kas kā jogs ar smaīdu lieku
Viens no kroga krogā klīst.

Orman mīlais, kur mums steigties:
Visus panāk zārka vāks.
Ja tev dziesma negrib veikties,
Divlats palīgā tad nāks.

Matroža dziesma

Kāda sievietē, kuŗai par ķīlu
Viens ap rokām bij aplicis sprādzes,
Viņas apkārt man dziedot par mīlu:
Sirds man strauja kā Daugavas krāces.

Kur es dzirdējis esmu šo balsi,
Kur es dzirdējis esmu šo dziesmu? —
Džimmi mainās ar kaislīgo valsī.
Viņas acis man duŗ kā ar iesmu.

Un pret sienu man triekt gribas glāzi;
Naudu izsviest uz vēdera kungam.
Blakus istabā, nodzēšot gāzi,
Viņu noskūpstīt strauji kā jungam.

Bet es noturos sevī līdz galam,
Sirdi noslēpjot dziļāk kā naudu.
Kas grib just sevī dunci līdz spalām,
Tas lai saka, ka šonakt es raudu!

Ielas zēna dziesma

Māsa prot man labi dejot,
Pats es protu veikli zagt.
Portsigāru, gaŗāmejot,
Izņēmu es aizviņnakt.

Kioskā pie Vērmaņparka
Tur, kur saimniece, nudien,
Lielāka kā smilšu barka,
Zagtā halva labi lien.

Tad kad vakars lampas izkaŗ,
Un aiz sētām ievas zied,
Nomalēs, kur valda fiskars
Un kur ermoņika dzied,

Milu ballītēs es dejot,
Šņabi dzert un spalgi kliegt;
Meitas aizkart gaŗāmejot,
Un pa ausi kādam triekt.

Kad man noguruŗas kājas
Tā kā cigārgala dūms,
Saldas, omulīgas mājas —
Palaive vai skvēra krūms.

Kur vien kādreiz greznas bēres,
Kā uz ūtrupī kāds žids,
Esmu klāt, zem svārkiem šķēres
Man ko ziedus apgraizīt.

Lai uz Bastejkalna tiltiem
Pārdotu tad sievām tos
Un pie pīrādziņiem siltiem
Vakarā jau mielotos.

Bet kad bārda reiz man uzaugs,
Nav ko lielīties daudz — fakts,
Ceļu sarkstot dos pat uzraugs,
Tikko iznāks ielās nakts.

Viesmiļa dziesmiņa

Krodziņš mazs, bet silta tēja,
Labas, maigas jaunkundzes,
Kur pēc aukstā ostas vēja
Labākās jums izredzes.

Stūrī alts un kontrabasa,
Divas saldas vijoles,
Es jums saku — rai ridi rasa,
Omulību sirdij nes.

Istabiņā numur divi
Kārtis likt un spēlēt var.
Bankā mazāk nav par zivi;
Parole — Madagaskar! —

Matrozis, kas izkāpj krastā,
Šurpu nāk un paliek šeit.
Kamēr karoga nav mastā,
Naudu sviež un bļauj — all right!

Pavārpuika, kuģu junga
Ar' nāk slepus krēslā diet,
Kamēr bargā matrožkunga
Balss tiem uzbļauj: „Mājās iet!“

— „Krodziņš šitais nav priekš gnīdām,
Prom uz kuģa cept un mēzt!“
Es jums saku — rai ridi rīdam,
Spēj tik izkaušanos dzēst.

Bet kad nakts pār zemi klājas,
Lampas dziest, tad sanāk jau
Visi, kam vēl tālu mājas,
Kam pavisam tādu nav.

Zagļi, ielu meitas, plenči,
Nēģeri un muižnieks kāds,
Kuŗam sievu uztur Strenči,
Un tad sākas maskarāds.

Degvīnu tie dzeŗ no krūzēm;
Sievietes gāŗ pabeŗķē,
Kārtis spēlēt rauj bez blūzēm;
Ja kāds blēdi, iepļiķē.

Bet kad durt tie sāk cits citam,
Kad par daudz jau valda prieks:
Es jums saku — rai rīdi ritam . . .
Visu izbeidz kāŗ-tib-nieks.

Milētāja dziesma

Uz šosejas pie kokiem smailiem,
Kur pietur Rīgas autobuss,
Starp zeņķiem netīriem un kailiem,
Kas veikli sita zekseņus,

Es tevi satiku. Tu steidzies,
Tu vairīdamās sarki vēl
No maniem skatiem kā no tveices,
Kas visu dienu pāri kvēl.

Kad tava šaurā, baltā plauksta
Man rokā iegulās kā zieds,
Tā bij tik vienaldzīgi auksta
Kā man zem kājām asfalts ciets.

Un vēss man palika šis vakars,
Bāls tuvo dārzu smaršojums,
It kā pat labai būtu sakars
Ar to, kas notika starp mums.

Tu aizgāji. Un citu gaidīt
Man negribējās tagad vairs,
Kaut vakars nāca ielās smaidīt
Ar blāvu krēslu jūtām kairs.

Tik sirdi alku iemest spuldzēs,
Lai kā nekad tās šonakt kvēl,
Un iet, kur alus glāzēs guldzēs,
Kur nogrims viss, ka bija žēl.

Pašpuikaš dziesmas

1.

Tevi vienu tikai šonakt mīlu,
Lai jau rītu aizmirstu uz mūžu.
Panāc šurp, lai atstāju par ķīlu
Krietnu pļauku tev pār visu gūžu!

Tevi atstāt nevaru es straujā
Pat ar to, kas dejo šeit zem maskas.
Tuos es pie tevis, kā es kaujā
Turējies pie šautenes un kaskas.

Izdzer glāzi, iemet kaisli acīs
Dzīves bēdas nožņaugš straujais džimmi.
Kas par to, ja rīt jau ārsts mums sacīs
Ka mēs abi gaudeni un slimī.

Kas par to, ja bads jau rīt mūs mīdīs,
Šonakt prāts lai mūsu sirdīm klausā!
Mums šī nakts, šī nakts, kopš gaisma svīdīs
Jāizdzer kā glāze visa sausa.

2.

Kur priekšpilsētās karuseļi
Pie leierkastes apkārt griežas,
Kur zied aiz sētām kartupeļi
Un gadās izkaušanās biežas,

Ar jaunavu, kas krāso lūpas
Un svārciņus līdz ceļiem valkā,
To aizstāvot no kāda žūpas,
Es iepazinos vizē smalkā.

Mēs kopā saules puķes ēdām
Un braucām laivā Juglai pāri,
Par buŗu mutautiņus plētām,
Un jūsmojām par katru spāri.

Man svārki drīz vien kļuva lieki,
Bet viņai — krepdešīna kleita.
Man, pašpuikam, bij lieli prieki,
Ka bij tā — priekšpilsētas meita.

Un pāri Juglai meža malā,
Kur bij viens šūpuļtiklu kāris,
Man jāatzīstas, galu galā
Mēs dzīvojām kā laulāts pāris.

Bet vakarā, kur dejas grīda
Mirdz lampiņās kā jautra seja,
Līdz koku galos gaisma svīda
Mūs valdzināja strauja deļa.

Un tad bij laiks reiz darbā doties . . .
Tik pilsētā kā citi pāri
Mēs nenoskumām atvadoties,
Bet skūpstījām viens otru kāri.

7

Uz skvēra

Uz skvēra, uz skvēra, uz spīdošā skvēra,
Kur pretīm nāk kungi man resni kā bungas,
Man acis un vārdi top veikli kā jungas,
Uz skvēra, uz spīdošā pilsētas skvēra,
Kur pretīm nāk jaunavas tievas kā diegi
Ar cepurēm baltām kā kalngalu sniegi,

Es nozogu sauli un iespraužu acīs,
Es notveļu vēju un paslēpju sirdī,
Un tamdēļ es esmu
Pilns savādu dvesmu,
Kas nedod jums miera, jūs uztrauc un tirdī.

Lai dzīvo! Ne fašists, ne Lija de Putti:
Priekš šitādām lietām es aizsienu muti.
Lai dzīvo mans prieks, mana iela un griba,
Un saule — lai dzīvo — šī milzīgā cība,
No kuņas tiek diezgan mums visiem un visām,
Vai guļam uz pēļiem, vai vienkāršām cisām, —
Lai dzīvo! . .

Jautrās rindas

Šodien man sirdī tāds prieks, ka man nospļauties
par visiem šenķiem:
Ek, man daudz labāki patiktu skrituļot kopā ar
zeņķiem.

Lēkāt pār striķi ar bērniem un meitenēm sarkstoši —
kautrām,
Braukāt bez tarifa ormanī vecā kā pašpuikam
jautram.

Šodien man patiktu ielēkt kā kaķim uz bulvāra liepā,
Naglu vai ilenu ieogrūzt par izbrinu šoferim riepā.

Ar malkas pagali slepeni aizsprostot rensteli lietū,
Sētniekam vecam lai būtu ko bārties un draudēt ar
mietu.

Šodien man gribētos ilgi pa sētām ar mūziķiem
klejot,
Izklājot palagu, staigāt uz rokām, un dziedāt, un
dejoj,

Variētē programmas izdalot, staigāt pa bulvāriem
apkārt,
Pasniegt tās vecītēm svētām, lai rājas: „Tos velnus
tik pakārt!“

Gribētos mūžīgi smaidīt kā šveicaram durvis un
klaunam,
Mūžīgi līdzīgi saulei un kurpītēm logos būt jaunam,

Gribētos dzīvot tik brīvi, tik brīvi un pilnīgi dzīvot,
Lai savu sajūsmu varētu izjust kā prieku, kas brīvo!

Ielās

Ceturto stundu es kļīstu jau ielās
un nezinu vairs, ko lai daru.

Diezgan es skatījies logos,
kur tērpi un audumi smagi;
diezgan es lūkojies putnos,
kas lido pār ielām,
sievietēs,
liepās,
kas sapņo par bitēm
un ezeru ūdeņiem
siltiem un maigiem kā āda;
diezgan.

Varbūt palūgt uz stūŗa sev notīrīt zābakus,
izdzert pudeli alus,
iekāpt tramvaja drūknā
un aizbraukt uz nomali
Daugavas krastā,
kur dzeltēni dēļi
pārklāti smaršainiem sviedriem,
kur zēni ķeŗ mailītes baltas
un sapņo par Jāvu,
kur saulē aug zāle
un sārtojas smiltis
vieglas un skaidras kā pieneņu pūkas?

Varbūt.

Šovakar

Šovakar gribas man sapņot
par visu, kas augstāks par torņiem.

Skvērā uz sola, —
uz sola, kur gaŗām rūc tramvajs,
vai nejūti smaršas no pļavām
brīnišķi vāras un maigas kā lietus?
Droši tur bērzi

debesīs zilās
stāv balti kā naktskreklos.
Jasmiņi smaršo.
Govis nopūšas kūtīs.
Šķūnišos mazos kā alga
varētu iegrimt tur sienā,
skūpstošā sienā.

Šovakar gribas man sapņot,
tik sapņot
un aizmirst, ka vajaga naudas,
ka pazoles cauras
un rīt
jāatrod darbs.

Atziņa

Šorīt tik skumji,
tik skumji,
ka ar mieru es aizklīst
kaut Latgales sērīgos mežos
un biežokņos pazust kā stirna,
kur vienīgi mākoņi ezeros peldas
un tālumā baznīcu torņi,
vai aizbēgt par krāsnkuri
uz kādu kuģi
un klausīties vasaras naktīs
dienvidu salās,
kā turienes meitenes,
melnas kā zeme,
dzied žēli par milu . . .
Bet es klistu pa ielām
kā atrāvies suns,
skatos logos, bet nespēju sev neko nopirkt,
un es jūtu,
ka laiks mans jau pāri,
ka es esmu šeit lieks,
un ka liekas manas labākās dziesmas.

Un tomēr! . .

Slikti

Slikti —
es latviešu dzejnieks —
par ko lai es dziedu?
Sirds mana
sausā un plānā
kā izkopta āda
atzveltnes krēsļam.

Būtu es nēģeru dzejnieks,
dziedātu dziesmas
par lūpām,
tas tumšas un siltas
kā jūlija naktis
bez zvaigznēm un vēja,
dziedātu dziesmas
par jaunavu miesu
brūno un stingro kā zemi,
dziedātu dziesmas
par brīvību tālo,
kā mākoņi gaisos —
būtu es nēģeru dzejnieks.

Bet tagad?
Tagad mums:
brīvība slikta,
jaunavas liesas,
kas lūpiņas krāso kā drēbi,
radio torņi,
gumijas zoles,
ar kuņģam mēs ejam

klusi kā kaķi,
izjūtam klusi,
domājam klusi,
un nomirstam klusi.

Vakara dziesma

Melnas ēnas pārklāj rieta pusi,
Ielās dzestrums vaigus skaņ kā zīds.
Logā sēžot, šovakar es klusi
Dziedāšu, līdz atnāks bālais rīts.

Vēsā nakts pa logu nāks man iekšā,
Ielu spuldzes tālā zilgmē mirks.
Viss būs kluss . . . Tik veciem ratiem priekšā
Aizjūgts, gaņām aizvilksies kāds zirgs.

Dziedāšu par meitenēm, kas preti
Dzīvo man un prot tik jautri smiet,
Dziedāšu par to, cik laime reti
Iegriežas, bet vienmēr gaņām iet.

Ai, šī laime . . . Kamdēļ pēc tās tīko —
Rīts vai vakars — dziļi krūtīs sirds? . .
Kamdēļ diezgan nav ar prieku sīko
Un ar spuldzi, kas virs galvas mirdz? . .

Ja jau gribas, var pat noaut kājas,
Iekāpt peļķē, tur kur ūdens žūst.
Nē, bet vienmēr tik pēc citas mājas
Sirds man smelgt un ilgot nepiekūst.

Melnas ēnas pārklāj rieta pusi,
Ielās dzestrums vaigus skaņ kā zīds.
Logā sēžot, dziedāšu es klusi
Un uz citras spēlēšu sev līdz.

Vēlēšanās

Nekas no manis nepaliks vairs pāri,
Nekas, kad zeme mani dziļi segs,
Tik vilcieni tāpat ies tiltiem pāri,
Un gaišas spuldzes visās ielās degs.

Tik simtām lūpu čukstēs mīlas vārdus
Tāpat kā senāk, kad es biju dzīvs,
Un naktssargi nāks citiem atslēgt vārtus,
Bet es no visa, visa būšu brīvs.

Tik būs no dzīves man kā zārka sienas,
Kas apkārt trūdot lēni kopā bruks.
Varbūt tai mirklī filmā — Laimes dienas —
Ar baudu skūpstīsies Luīze Bruks.

Varbūt, ka nakts caur bezgalīgo telpu
Kā vēdeklis pār zemi ilgas mās.
Tik atdot nespēs man neviens vairs elpu,
Un slēgtos plakstus smagas smiltis klās.

Un ja es spētu runāt zemes dzīlē,
Es teiktu tad — šis miers nav vajadzīgs;
Es gribu vēlreiz visu ciest un mīlēt,
Būt brīžiem skarbs — un skumji piedauzīgs!

Elegija

Varbūt tad reiz sirds man mierā paliks,
Ielu troksnis ausīs lēni rims,
Kad uz mūžu manas rokas saliks
Un zem plakstiem tumsa acis grims.

Renstelēs tāpat vēl ūdens tecēs,
Būs zem kājām asfalts ciets un glums,
Tik man gaisma izdegs zārka svecēs,
Liekš būs kļuvis vēsais saldējums.

Liepas plauks tāpat vēl visās ielās,
Auto sauks un zvanot tramvajs ies,
Tik no dzīves brīnišķās un lielās
Būšu es uz mūžu atšķīries . . .

Un nekad, nekad vairs klusi smaidot
Nenākšu pie viņas atpakaļ,
Kad no bruģiem, jaunu sauli gaidot,
Visās ielās sniega kārtu kaļ.

Zvaigžņu pilnā, vienaldzīgā telpā
Līdzī gaisam klejošu es viens,
Tur, kur izzūd visas sāpes elpā,
Tur, kur nezīn vairs, kā smaršo siens.

Ničses atbilde

Rītā,
kad elpa man
peldēja istabā šaurā
kā mākonīts balts,
velti es meklēju — maizi
galda atvilktnē
starp vecām kravātēm,
ziepju podiņiem
un desu mizām kā pamestām čūskādām.

Iemetis domās lielisku pagali krāsni,
es smīnēju —
kamdēļ es jucis uz dzeju?

Būtu es zilētājs,
vai kāds bundzinieks ticības sektē,
kauču darbvedis marku krāšanas biedrībā,
nebūtu bikses man sēžamā vietā
kā šķidrauts,
kā kafijas sietiņš
un vienīgās kurpes
ar mūžīgu caurvēju pirkstiem.

Kamdēļ es jucis — uz dzeju?

Smīnēja Niče no sienas —
Pat ārprātā vajadzīgs saprāts! —

Es un mēness

Mēness,
tu
visu kaislibu dzeltēnais simbols,
ko izverd nakts.

O, kāds tu nekauna!
Klejo pa laukiem,
klejo virs pilsētām
apaļš un kails kā veča pakausis.

Nejēga!
Būtu kaut uzvilcis bikses,
izejot glūnēt aiz logiem,
baudkārais,
neķitrais,
vecpuisi intrigant,
debesu Šerloks Holms.

Ī, kā es ienīstu tevi,
tu
glūnoši dzeltēnais,
ņirdzīgais
zilgmes Mefisto,
nīstu
tamdēļ, ka tu zini,
cik ļauns es,
kādu nejauku kaislibu trauks
mana dvēsele.

Ai, kaut es varētu tevi
no debesīm noraut,

tu
mana rūgtuma modinātājs!
Ko mani moci tu?
Zūdi vai atpestī mani
no tieksmēm un ciešanām,
kas mani plosa,
tik neraugies acīs no augšas
kā pārmetums,
neraugies acīs, kad nakts.

Mēness,
tu
visu kaislibu dzeltēnais simbols,
ko izverd nakts.

Es un vilciens

Nakts.

Stacija.

Ugunis kā dzeltēnas lupatas.
Konduktors nosvilpa desmito reizi,
bet vilciens nekustējās.
Konduktors nosvilpa vienpadsmito reizi —
tas pats.

Es,
sēdot vagonā mazā kā restorāna sviestmaize,
uzrāvu sērkociņu desmito reizi,
bet viņš man nodzisa.

Es,
sēdot vagonā,
uzrāvu sērkociņu vienpadsmito reizi —
tas pats.

Un tad es atrāvu logu,
lai ieplūstu svaigs gaiss,
un tad es atrāvu logu,
lai uzceltu vadītāju no miega.

Vilciens iesvilpās un sāka kustēties.
Vagonā ieplūda svaigs gaiss,
un sērkociņš iedegās sarkans
kā mana sirds.

Pusnakts motīvs

Es jūtos noguris, kā ilgus ceļus gājis,
Kad vakars, plivojot pēc neredzamas takts,
Kā melnu palagu pār zemi tumsu klājis,
It kā tā gulētu kā liķis neaprakts.

Šī tumsa mani māc kā vienmuļīgas raudas,
Un tukšums dvēselē kā smiltis kapā krit
Ar dobju noskaņu, un bailes mani šaudās,
It kā es sajustu, ka nebūšu vairs rīt.

Vai ne kā piekrizdams aiz logiem vakars plīvo
Un zvaigznes debesis kā liķu sveces mirdz?
Ak, kamdēļ nespēlē tā meitene, kas dzīvo
Virš manis, dziesmiņu par to, kā milē sirds .

Šī tumsa mani māc, es veļos mitrās rūtīs.
Man visās istabās no kaktiem nāve čukst.
Un lielā baigumā man, liekas, dziļi krūtīs
Ne mana vājā sirds, bet vienas bailes pukst.

Šodien

1

Šodien, kad saule vēl zilgmē bij augstu,
Sēdēju viens es pie krasta uz pāļiem,
Lūkojos, veldzēdams ūdenī plaukstu,
Kuģos, kas aiziet uz braucieniem tāliem.

Kas man vairs mīla, kas sāpes un maize,
Domas, ko domājīs smagi un ilgi? . .
Redzu es — kuģi no krastmalām aiziet,
Aiziet uz jūru kā ūdeņi zilgi.

Kā viņu dūmi viz brīnišķi gaisos!
Gurušām jūtām kāds veldzinošs strīķis.
Atkal es līdz viņiem tvīkstu un raisos,
Kamēr vēl neesmu sastindzis liķis.

Redzu es cauri sirds nespēkam smagam,
Redzu es sveikus, pie uzvaras rautus,
Smaidošus dzīvei un cerību ragam
Tik ilgi slāpētus pazemes strautus.

Sirdī no krastiem viss lobas un šķeļas,
Kas bij uz mieru jau norimis stāvēt,
Atdara spēkus no jauna un ceļas
Vizošiem kuģiem steigt līdz kaut vai nāvē.

Kur vēl bij tumšs, tagad atplaukst bālrozā
Plīvoši pretim uz pasaules rīti.
Vējā un saulē kā dīmanta grozā,
Caurraujot telpu ar varenu spīti.

Kuģi, kas aiziet, nu zinu un jūtu —
Modies viss senais, kas dziļi bij grimis.
Kuģi, kas aiziet, jums sveicienus sūtu —
Atkal es vētraī un uzvarai dzimis.

Svētīti esat kā skumjas un mokas,
Kurās man pārciešot, kopā viss dzijis;
Tā kā šis ūdens, kas veldzē man rokas,
Liekas viss mūžs liegi salds vien man bijis.

Es šodien klusi pavadīju dienu
Uz sliekšņa sēdot, kamēr saule riet,
Es skatījos, kā dārzos novāc sienu,
Kā strādnieki no darba mājās iet.

Es klausījos, kā zirgus sētās dzirdī,
Kā līdz ar putniem kaut kur bērni dzied,
Un savāds klusums bija manā sirdī,
Kas tagad vēl kā smarša neiziet.

Pār manu galvu liepas bij un tāle.
Zem kājām saulē sila gaišā smilts,
Un smaršoja pēc medus sīkā zāle,
Un sejā plūda vējš kā elpa silts,

Es šodien klusi pavadīju dienu
Uz sliekšņa sēdot, kamēr saule riet. —
Ja tā es spētu nodzīvot vēl vienu,
Es varētu kā senāk atkal smiet.



Nomales sievas

Es gāju pēc pusnakts uz mājām un satiku sievas ar kurvjiem; tās gāja uz Daugavas tirgu no nomalēm tālām un zaļām.

Es redzēju — kurvjos bij puķes, bij brīnišķi smaršīgas puķes, es redzēju — kurvjos bij ogas maig-sārtas kā lūpas un rozes.

Es satiku sievas ar kurvjiem; tās gāja uz Daugavas tirgu; pie kājām tām slēpās vēl rasa un svārkos lēns laidaru arōms, bet pirksti — tie smaršoja vāri pēc piena, kas slaukts bij no kazām pirms ceļa uz Daugavas tirgu.

Es satiku sievas; tām matos vēl glabājās spilvenu siltums, un miesa, kas atminas glāstus, ko devis bij vīrs it kā steigā pirms pusnakts, bij svaiga un sārtā kā auglis, kas skūpstās ar sauli un vēju no galotnes dārzā.

Es satiku sievas ar kurvjiem. Tās gāja uz Daugavas
tirgu, un klausījās apstājies ilgi, cik sulīgi aiz-
dun tām soļi uz asfalta ēnaini vēsā, kas atpū-
sties paspējis bij jau no saules un gājēju soļiem.

Sievas

Tā kā rokā vēstule bez markas,
Stundām sēdu stacijā jau es,
Tur kur sievas milzīgas kā barkas,
Savus kurvjus smaidot gaŗām nes.

Reiz pēc trausliem nadziņiem ar laku,
Meitenēm ko nōsūkājis džess,
Jūtu atkal sevī prieku traku,
Redzot tādas īstas sievietes.

Nez, uz kādu nolādētu miestu,
Kur pat velns no gaŗlaicības spļauj,
Viņas brauks, lai rītu jau ar sviestu
Atpakaļ tās vilciens Rigā rauj.

Viņu kājas, ziloniskās kājas,
Kur tās uzkāpj, smagi virsū min:
Akmeņi zem viņām elpot stājas,
Koka trepes tik vairs čīkstēt zin.

Žēl, ka Verharns lielais savu sirdi
Uzvilkst neprata līdz brīdim šim.
Kā viņš atkal pamielotu dzirdi
Pie šim kājām, kuŗas ejot dim!

Un cik smagi sievu lielās gūžas
Ligojas un reibina kā rums,
Tur kur durvīs ļaudis drusku grūžas,
Kur uz trepēm pakāpiens kāds glums.

Viņu balsis skan kā trakas taures,
Kuņas dzirdot ģibtu dzejnieks Tiks.
Tās pat vecim kaisli sirdi aurē,
Lai tas vēlreiz dzīvē milas tvīkst.

Reiz pēc trausliem nadziņiem ar laku,
Meitenēm no nosūkājis džess,
Jūtu atkal sevī prieku traku,
Redzot tādas īstas sievietes.

Ielas sievietēm

Tad kad bāros šalko palsie zīdi,
Ielās lietū gaišās spuldzes rūš,
Tur kur dienās pircējus ķeŗ zīdi,
Naktis tvarstāt uzbāzīgi jūs.

Jūs ar kurmjēiem un ar žurkām kopā
Ejat darbā, kamēr atnāk rīts.
Kā no sievietes jūs pārvērsaties lopā,
Kad jūs saucat kādu sevim līdz.

Kamdēļ nevarat jūs pāiet gaŗām,
Tā kā aiziet gaŗām jums tik daudz?
Augšup jāceļas jums tik kā liepu zaram
Alejās, kur jūsu soļi kļaudz.

Kad starp jums es klistu tukšās ielās,
Kur tik ūdens notekvietās irdz,
Pirmo reiz es pateicos, ka lielās
Debesis pār manu galvu mirdz.

Pirmo reiz, es sajūtu, ka zvaigznes
Arī tuvas cilvēkam var būt —
Kur lai atrodu to sulaini, kas aiznes
Sāpes tās, ko sirds par jums man jūt?

Vai lai tramvaju es apturu uz vietas,
Vai man iziet logus ārā sist,
Lai tā pateiktu, kā nīstu es šīs vietas,
Kur jūs ejat pārsmaršotas krist? ..

Jeb uz kioska kā izkārtnei man uzkāpt
Un par ielu uzbāzīgāk kliegt,
Lai jūs dzīvi nesadalāt druskās,
Ka jums nevar cilvēības liegt? . .

Tad kad bāros šalko palsie zīdi,
Ielās lietū gaišās spuldzes rūš,
Tur kur dienās pircējus ķeŗ žīdi,
Naktis tvarstāt uzbāzīgi jūs.

Jaunkundze ar sunīti

Un Vec-Rīgas šķērsielā šaurā
kā vēstuļu kastītes sprauga,
kur troksnim un burzmai tik atbalss,
kur smaršo pēc darvas, dzelzs un pēc āboliem pa-
[grabos sausos,

es satiku jaunkundzi
glītu un veiklu
kā mēle,
kā spēlējot vijoles lociņš.

Tai kājās bij lakādas kurpītes melnas —
ar sarkanām strīpām un papēdi zaļu.
No cepures — milzīgas kvēlošas ogles —
kā mandele ovālā seja
bij sarkanā gaismā,
un lūpas
kā apasiņotas.

Tā steidzās
kā attaisīts zelters,
kā ūdens pa rensteli slīpu
un nervōzi raustīja līdz sev
vēl sunīti brūnādas auklā —
tik lielu
kā kalēja dūre,
ar kājiņām trīcošām
kā želē.

Tā steidzās
un soļi tai bira

kā āboli steigā no apgāzta groza,
jo tuvojās negaiss,
kas likās virs kārniņu jumtiem
kā milzīgi dūmi,
kur izšaujas cauri pa liesmai.

Tramvajā

Tramvajā
svārcīņus augšup ceļiem
ar acīm
es pacēlu augstāk.

Bet viņa
sēdēja pretim
tik auksta
kā tramvaja misiņa margas
divdesmit trīs gradu salā.

Jaunkundze,
ai, kaut jūs zinātu,
ka mana sirds
pukst
gluži tik ātri
kā jūsu pirkstiņi
uz Royal'ta rakstāmās mašīnas,
pārrakstot ministra pavēli.

Bet viņa
sēdēja pretim
tik auksta
kā tramvaja misiņa margas
divdesmit trīs gradu salā.

Kāda tai daļa gar subjektu
žokeja cepurē un nodrāztos zābakos.

Viņa brauca uz viesībām,
kur tā saldi sūks liķieri,

dejos čarlestonu
un ap četriem no rīta
tumsā atdosies
lepni frakotam jauneklīm.

Priekšpilsētas meitene

Meiteni no priekšpilsētas šodien ieraudzīju ielās,
Tur kur tramvaji un auto rūcot skrien kā spoles
[stellēs,
Kur ar mantu bagātību savā starpā logi lielās,
Un kur ļaudis šurp turp skraida izrāvušies kā no
[elles.

Meiteni no priekšpilsētas šodien ieraudzīju ielās.
Tā ar savām basām kājām, kailām rokām, skatu
[biklu
Manas asins ledainību pāršķēla kā akmens stiklu.
Viņas brūnais miesas kailums bija reibinošs kā
[jamins.
Dedzinošs kā krūtīs iegrūsts līdz pat spalām dunča
[asmins.

Savādā meitene

Savādā meitene, kamdēļ tik ātri
Aizsteidzies gaŗām kā mūŗs mans un prieks,
Apdzelot sirdi ar nemierā nātri,
Lai nu es klistu viens apkārt kā spiegs?

Redzu es zvaigznes un debesis lielās,
Redzu, kā gaŗām pēc stāva iet stāvs,
Tomēr cik vientuļš es jūtos šais ielās,
Netīrs kā renstelē atspīdums blāvs.

Nieks, ka no krāsām tev kvēloja lūpas,
Savāds un brīnišķīgs bija tavs skats,
It kā tās skāruši būtu ne žūpas,
Bet gan no debesīm eņģelis pats.

Kas man gar to, ko tu dari un dzīvo
Naktīs, kad lampas kā ugunsgrēks blāv!
Domās par tevi man dvēsele plīvo
Gluži kā svece, kas caurvējā stāv.

Kaut tevi skāvuŗas būtu tik rokas,
Kas, kā pēc elpas, pēc baudas vien steidz,
Zini, ka mīla un kaislīgas mokas
Visu kā laiks tomēr pārvar un veic.

Veļas mazgātāja Arkādijā

Starp strādnieku jaunavām kvēlām
un putekļu mākonī biezo
es sastapu viņu.

Bij viņa kā smaga bite,
kas meklēja kādu šūnu,
kam atdot mīksto lūpu
un sava klēpja medu.

Tai acis bija kā puķes,
kas reibina vīriešu prātus.

Pēc sešām dienām pie baļļas
tai norūgusi bij miesa
viskvēlākai naktij
un rokām.

Stāvs smaršoja smagi un karsti
kā svaīga rudzu maize,
un sauca, un sauca kā elpa,
kā vienas istabas tuvums.

Ar katru kustību savu
tā savilka saldās cilpas
ap vīriešu kaisli un sirdīm.

Pēc sešām dienām pie baļļas
tā bija šeit atkal kundze
un maza verdzene reizē.

Ap viņas slaidajām rokām
nu drūzmējās tūkstošiem acu,
zem viņas spēcīgām kājām
ar mieru bij mesties pat sirdis.

Pēc sešām dienām pie baļļas
tā šovakar lika reiz citus
pie ilgu un moku baļļas.

Sieviete

Nakts.
Spuldžu oldzeltēnums.
Krusa uz ielām
gulēja balta kā rīss.

Sieviete tieva,
sieviete raiba kā izkārtne
lūdza sev darbu —
man solīja baudu.
Es iedevu naudu.

Krodziņā — Dod! —
sieviete dzēra
sieviete nīrgājās,
spļāva par vīrieti naīvo,
kas naudu bij devis — bez darba,
bez miesas
liesas kā kareivju ēdiens.

Trakumā
mūziķi veco
kā spilvenu
iemeta krodziņa vidū,
lika tam spēlēt
un — dejoja.

Acis tai dega kā degvīns,
kājas tā meta kā dunčus,
kā kaislīgus vārdus,
bet ķermenis bij tai kā svārpsts.

Pārdevēja

Bulvāra greznākā veikalā
iegāju nopirkt sev zeķes.

Viņas man pasniedza
vidēja auguma jaunava
lakotiem ovāliem pirkstiem kā mandelēm.

Šķīrojot zeķes,
tai smaršoja rokas
pēc slavenām ziepēm
un kādām vidēja labuma smaršām.

Viņi drusku par dziļu bij
krūšu izgriezums,
jo viņa bija no tām,
kas pēc ceturtās liķiera glāzītes
pabeidz sava partnera iesāktās cigāretes,
stāsta armēņu divdomības
un skūpstās pie gaismas.

Es viņai pieliecies teicu:
„Šovakar desmitos
Žokeju klubā
pie desmitā galda no durvīm.“ —
— Jā — viņa pamāja galvu
un nolaida zeķes
par divdesmit santimiem lētāk.

Modernā meitene

Es viņu sastapu
Vec-Rīgas ieliņā,
tumsā,
kur tik vairs ložņāja kaķi
un smaršoja mēsli.

Blakus ielā
kāds limuzīns
tuvojās stūrim
spēlējot
kā uz mutes ermoņikām.

Es viņu aizvedu — Parkā —
uz kovboju filmu.

Viņai
bij elegants mētelis
un labi veidotas kājas.

Sēžot man blakus,
tā smaršoja drusku
pēc rezēdām,
un es prātoju,
kas viņa varētu būt: —
friziere,
kalpone kādā ēdienu veikalā?..

Tirkšķēja aparāts.
Tumsa smaršoja pēc skuju ekstrakta
un viņa stāstīja,
ka tai garšojot rieksti,

kādreiz papiross, sekts,
ka tā vīnogas redzējusi esot tikai ais stikla,
un ka tā nezīnot,
kamdēļ tā dzīvojot?

Divertimentā
pēc ceturta numura
viņa man atzinās,
ka es tai būšot, laikam, ceturtais mīļākais.

Vienos naktī
mēs
sēdējām viņas istabā,
ēdām vīnogas
un sākām skūpstīties.

Divos
es slavēju Dievu
par to,
ka viņš bija radījis Ievu.

Židiete

Vagonā,
karstā kā elektrisks sildītājs
pretim
man
sēdēja — židiete.

Viņai acis
bij valgas
kā divi brūni spīdoši kastāņi,
un viņas gurni
zem svārciņiem,
īsiem kā decembra diena,
mala man sirdi.

Viņa smaidīja plaši —
man, gojam,
un viņas zobi bij kvēli
kā burti,
no kuņģiem salikti vārdi:
— es esmu kaislīga sieviete.

Viņa pārkāpa
savu vectēvu likumu
viegli
kā sliksni,
kā mizu uz asfalta.

Es
tai pārsēdos blakus
un sajutu
savā plaukstā

aiz smaršīgā mēteļa
viņas delnu
maigu un sārtu
kā tulpi.

Un mana kāja
pielipa viņas celim
kā pastmarka vēstulei,
kā miesai peņoties pirtsslotas lapa.

Bija izšķīlies rīts jau
no naktsolas lielās,
kad mēs atstājām klusi
mazu vientuļu viesnīcu.

9

Moderna pasaka

Tagad,
nupat,
kad par brīvu mums
tikai vairs gaiss,
publiskās ateju vietas
un rindas
 pilsētas lombardā
 un pēc biļetēm kasēs,
kopā ar draugiem
es
ieklīdu krodziņā
smalkā
 kā parkets,
dzēru dzeltēnu alu,
rūgtu kā chinīns,
klausījos Donavas valsī.
tad — piecēlies —
iesāku dziedāt.

Piesteidzās sulainis klāt
un man čukstēja ausī,
ka es neesot gailis,
lai es sēstoties labāk ...

— Bet ... par to esmu brīvs! —
ieblāvos spalgi,
un notriecis viņu zem galda,
dziedāju tālāk,
dziesmu par — mīlu.

Vienīgi radio skaļrunis
stāstīja
mierīgs tai brīdī
modernu pasaku
par kādu —
muļķi.

Meitenēm

Ai, meitenes ar pirkstiem slaikiem,
Jūs manas dzīves rožu krūms,
Es nesaprotu, kamdēļ laikiem
Es jūtos sabozies un drūms.

Vai lūkoties tik jums uz lūpām
Un itnekad tās neskūpstīt,
Tik reibt no savām alku šūpām
Un klusi sirdī pasmaidīt?

Ai, meitenes ar pirkstiem vāriem,
Es saprotu — es esmu slikts,
Jo sekoju jums skatiem kāriem —
Un neēju pēc tam pie bikts.

Bet kamdēļ man kā mūkam cellē
Šo īso dzīvi pavadīt,
Ja es varbūt pie svētiem ellē
Uz brokastīm jau būšu rīt!?

Nē, meitenes, šai pirmā dziesmā,
Ko dziedu jums, es zvēru jau,
Lai man kā mušai sadegt liesmā,
Ja tā uz priekšu vienmēr nav,

Ka es ar savu jautro mēli
Vairs dziesmās cildinu tik jūs
Kā agrāk bikšu pogu spēli,
Līdz nakts pār manu galvu grūs.

Romances

1

Var jau būt, ka viss tas tikai joki,
Pūders sārts, kas līdz ar rītu zūd.
Tikai kamdēļ, draugs, tu mani moki,
Vai tu nezini, cik tā man grūt'?

Vai lai sirdi es tev rokās lieku
Tā kā putnu, kas no dzīves trīc? ..
Ak, bet ko nu! — Kā kaut kādu nieku
Atdosi to man, līdz atnāks rīts.

Es vēl daudz ko sev no dzīves ceru,
Tikai šonakt man tāds savāds prāts.
Visvienalga, vai es skumji dzeļu,
Vai es skatos, kā tu smaidīt sāk.

Paies nakts. Un varbūt rīt' no rīta
Roku skūpstot tev man labāk kļūs:
Jo man sirds it kā no smalka zīda,
Ne tā saburzās, ne asi lūzt.

Var jau būt, ka viss tas tikai joki
Pūders sārts, kas līdz ar rītu zūd.
Tikai kamdēļ, draugs, tu mani moki.
Vai tu nezini, cik tā man grūt'?

2.

Kam nenāc līdz man šovakar uz bāru, —
Tev mājās palikt vienai labi nav:
Es tevī jūtu kaut ko skumji vāru,
Kā maigā ziedā, kas sāk dzeltēt jau.

Es nezinu, no kā es esmu skurbis . . .
Vai tiešām mīla tādu prieku dod?
Nāc, lai tev kājās auju zīda kurpes,
Man pirksti sprādzes siet jau labi prot.

Un tad pa sniegu, dziļu, tīru sniegu
Kā divas slēpes iesim — tu un es.
Tu čukstēsi pie auss man kaut ko liegu,
Lai šaujā vējš to citiem neaiznes.

Cik tāļš būs ceļš? — Ak, ko — vai nav vienalga,
Vienalga viss? Tik tas, ko spējam just,
Vēl tur pie dzīves mūs kā dziļa smalka
Un neļauj zust.

Kam nenāc līdz man šovakar uz bāru, —
Tev mājās palikt vienai labi nav:
Es tevī jūtu kaut ko skumji vāru
Kā maigā ziedā, kas sāk dzeltēt jau.

Atzišanās

Miglā asaro logs. Ko tur liegties, nav vērts:
Tikai tevi es mīlējis esmu. —
Kādā divainā sulā savas lūpas tu mērc,
Ka tās kvēl ar tik sarkanu dvesmu? —

Tur kur bulvāri kūp, tevi satiku reiz,
Un vairs nezinu miera ne mirkli. —
Uz tā stūŗa, kur lūdz naudu ubags sev greizs,
Mani samīs drīz ilgas kā zirgi.

Vai tā diena, vai nakts, ielās klistu viens pats,
Rauju lapas no kokiem un ceru,
Ka uz kādas no tām būs tavš skūpstš, vai tavš mats,
Bet — tās tukšas es notekās beru.

Tad es veŗos tāpat visos logos, varbūť
Tavas acis tur redzēŗu spīdam,
Bet man cerību putni tikai smadzenēs zūť,
Jūťu mirkļus tik mūŗibā krīťam.

Kur tu esi mans draugs? . . Vai tai blāzmā, kas kūť
Man no vientuļā mākoŗa sejā? . .
Jeb no tevis man tik, kā ŗis ilgas, kas lūťť
Manā asā un satrauktā dzejā?

Miglā asaro logs. Ko tur liegties nav vērts:
Tikai tevi es mīlējis esmu, —
Laĩkam asinīs manās savas lūpas tu mērc,
Ka tās deg ar tik sarkanu dvesmu? . .

Strēlnieka dziesma latviešu meitenei

Ja tev skumji, mans draugs,
neej,
neej augšā, kalna apaļā kafejnīcā:
tur vairs sēd tikai dāmas,
kas smaršo pēc labākās lūpu pomādes,
austrumu esencēm
un savu mīļāko cigāriem,
tur vijolists žīds par daudz skaists,
un daži jaunekļi
kavējas stundām pie vienīgās kafijas tases,
slepeni veļoties vientuļās jaunavās.
... Neej.

Ja tev skumji, mans draugs,
nāc pie manis.

Man sveces gals
izdzertā balzāma pudelē,
mazs iebrūns pasjansa galds,
ko es nopirku vakar,
un glāze matrožu degvīna.
Nāc.

Es tev paklāšu mēтели savu uz grīdas,
mēness mums spīdēs pa logu,
uz kaimiņu jumta dūdos paklusi dūjas,
un es tev dziedāšu dziesmas
par putniem un ūdeni.

Nāc ...

Latviešu meitenes dziesma strēlniekam

Nē, labāk iesim
uz tavu nomales istabu,
kur koridors smaršo pēc vistām.

Tur abi līdz ritam
uz grīdas
sēdēsim plecu pie pleca
uz tava mēteļa vecā,
kas ar asiņu traipiem tumši sārziem un cietiem kā
laka.

Man uz galvas būs zīda iedzeltēns lakats.
Pa grīdu spožs tarakāns slidēs uz pagultes pusi.
Klusi
mirstot sīks viena muša, kaktā, zirnekļa tīklā,
un dārzā aiz sienas augļi briedīs kā iejaukta mikla.

Nakts,
zila kā ezeru ūdens,
būs gulusies logā,
logā,
kuŗa šķirbas tu aukstumā aizspied ar vasku.

Lai būtu tumšāks,
mēs pārklāsim spuldzi
viegli
ar tavu veco zaļgano strēlnieka kasku.

Un tu man stāstīsi maigi par to,
kā tu zēnībā laidi
slaidi papīra kuģus

pa noteku brūno un steidzīgo straumi,
kā tu tvarstīji lielās zilganās miesnieku mušas
uz sienām pie cukura druskām ar sauju,
un ka tagad —
tagad mēs nomalē esam,
nama augšējā stāvā,
kur uz atvērta loga
apmetas baloži rāmi un pieneņu pūkas,
kas nākušas veselu dienu no tuvākām pļavām.

Un pēc tam
mēs uzkāptu veikli pa lūku uz jumta.

Mēness gaisma
būtu tur pielipusi pie darvas,
kas dienu no saules kļuvusi lipīgi mīksta.

Bet mēness?
Tas sēdēs uz tuvākā skursteņa malas
un skatīsies pavārda pelnos uz dziestošām oglēm.

Aizturot elpu,
mēs dzirdēsīm klusi,
kā apkārtnes mežos
zvaigznes ar stariem no zemes velk sēnes,
kā irdenās smiltīs uz priekšu
kā dzeltēnas sliemas lienas augošās saknes,
un kā skrejošās straumes
pierunā krastus sev līdzīgi uz jūru.

Tumsā pie kājām
gulēs mums Zunda

kā nosviesta zilgana katūna lenta
un tālē
sagrautas fabriku ēkas,
kur vēl priekš kaŗa
pelnījās strādnieki jauni,
kas tagad guļ nošauti
kaut kur pie Juglas, pie Cēsīm,
pie Kazaņas tālās, pie Uralu kalniem
un Krimā,
un kuŗu zēni
no krievietēm maigām
pie Volgas, iebrūnās sādžās,
dzen zosis uz upēm,
mācās ģitāri spēlēt, —
nezin, kas tēvs tiem,
un latviski neprot ne vārda.

Dziesmas

1.

Šonakt sirds man pilna saldu moku,
It kā tīši kāds to gribētu.
Mēness sniedz caur logu savu roku;
Sirds tik nezina, kad man sniegsi tu.

Vai šīs sāpes, ko es šonakt jūtu,
Jācieš tamdēļ tik, lai labāk es
Justu laimi, ja vēl kādreiz gūtu
To no dzīves zelta paplātes? . .

Aiziet nakts, kā viss man dzīvē aiziet;
Aiziet nakts, kā mīlas mirklis īss.
Paliek rīts, kas iesāk klusi aizsiet
Zvaigznēm acis bālās debesīs.

2.

Zils aiz loga rudens vakars.
Vējš, līdz stiklam kļuvis, smok.
Viss, kam kāds ar sirdi sakars,
Mūžību kā pienu lok.

Kas par to, ka daudziem mājas
Šinī zilā naktī nav, —
Tavas kautrās, vieglās kājas
Sāk pie uguns sasilt jau.

Kas par to, ka mīli citu:
Viss šai dzīvē — tikai māns.
Ņem šo lakatu, kam vidū
Gaiši dzeltēns pelikāns.

Ņem un to ar slepu baudu
Sev pār glezniem pleciem sedz,
Lai caur tērpu viņa audums
Tavu miesu jūt un redz.

Dažreiz labāk ilgot lūpas,
Bet nekad tās neskūpstīt,
Tad pār sirdi tieksmju šūpas
Tā kā gurdi putni krit.

Zils aiz loga rudens vakars.
Vējš, līdz stiklam kļuvis, smok.
Viss, kam kāds ar sirdi sakars,
Mūžību kā pienu lok.

Aicinājums

Nesēdi vakarā,
draugs mans,
uz trepēm
un neveries zvaigznēs:
viņas
līdzīgas dzejniekiem,
kuŗi spīd tik pēc nāves.

Lūko,
pagraba dzīvokli
sētnieki iededza sveces
un sēstas pie galda
zvanot kā tramvajs
ar kaŗotēm
telēķos lētos.

Mikla
un plāna kā papīrs
uz trotuāriem
nosēstas gursi migla.

Mēness,
dzeltēns kā sviests.
Žēl,
ka nav līdz
naŗa un maizes,
bet
kas pēc tā aizies?
Sapņu dzeltēna sviestmaize
derētu tagad
man

labi.
Abi
tad sēdētu klusi mēs kopā.

Kā uz skrejošiem mākoņiem
dusētu galva man
uz taviem ceļiem.

Un tavus pirkstus
uz kvēlošās galvas
es justu
kā vēsas — lietus — lāses.

Skaties —
migla līdz mēnesim
plāna
kā mušas spārns.

Kokiem bailes no tumsas,
viņi pārklāti sviedriem
aukstiem
kā misiņa rokturis salā . . .

Nesēdi,
draugs mans,
un trepēm.

Istabā
iekuršu kamīnu
trīspadsmit pagālēm.

Noņemšu spilvenus abus
no gultas

un pārklāšu viņus
uz grīdas
ar segu,
ko atvedis esmu
no ķirģīzu teltīm.

Velti
nakts gribēs iekāpt pa logu.
Aizvilkšu aizkarus priekšā
mīkstus un biezus
kā matus.

Noaušu veikli
tev kājas
un atdošu pagultei
kurpes.

Sēdēsim abi
pie uguns
tik tuvu,
līdz drēbes
no kvēles sāks kūpēt
kā saskrieti zirgi.

Uz tavām lūpām
būs nolaidies
klusuma putns.

Manās acīs
tu
sēdēsi visa
kā klēpi.

Un
es tev runāšu stāstu
par zēnu,
kas staigāja apkārt pa sētām
un rādīja jokus.

Tev

Liepas satumst. Lapās apklust vēji,
Savāds gurdums zāli lejup māc,
Un tu atkal šodien nevarēji
Atnāk šurp, kā bija norunāts.

Kamdēļ teikt un smaidot solīt klusi,
Ka tu nāksi, tad kad saule riet,
Ja tu zini, ka uz citu pusi
Gribas tev tai pašā brīdī iet?

Laikam tik tā doma tev un jūta,
Ka es mokos tevi gaidot viens,
Kamēr vējš pār zemi nakti sūta,
Tumsā pazūd ceļu baltais piens.

Kā lai zin, varbūt tā arī labi,
Ka te sēžu skumjš un vientulīgs, —
Mani draugi tagad — ceļa stabi,
Nakts un klusums, klusums brīnišķīgs.

Liepas satumst. Lapās apklust vēji,
Savāds gurdums zāli lejup māc,
Un tu atkal šodien nevarēji
Atnākt šurp, kā bija norunāts.

Neurastēnija

Sešos
pie pārtikas preču veikala durvīm,
kur logā
bij izlikti
pieci pīrāgi, cieti kā gumija,
Holandes siers,
smaršīgāks par vislētāko pūderi,
pērnās vasaras redīsi
un četras žāvētas siļķes,
sešos
es gaidīju draudzeni.

Divi pāji puiku izkāvās,
pieci simti vezumu aizbrauca šurp un turp,
seši simti velo, auto, —
bet viņa nenāca.

Saimniece noslēdza veikala durvis,
kino izlaida beidzamo publiku,
auto pārtrauca satiksmi,
nodzisa spuldzes,
bet viņa nenāca.

Tad es redzēju tumsā
nākam vienu cilvēku,
es domāju — viņa,
bet tas bija naktssargs.

Un tad es redzēju tumsā
stāvam kādu cilvēku, —
es domāju: viņa,
bet tas bija kārtībnieks.

Un tad es dzirdēju
palīgā saucam vienu sievieti,
es domāju: viņa,
bet tā bija — meita, izsviesta no kroga.

Dusmas mani pārņēma.
Ormaņa kulbu
es gribēju satvert aiz asīm
un apsviest uz mutēs.
Ielas laternu nolauzt.
Kiosku apgāzt.
Ielu izkārtņi noraut no stūŗa
un uzkārt
uz vēdera dusošam naktssargam,
gribēju, —
bet lēnām aizvilkos mājās — gulēt.

Es un dāma

Mans kabinets krogā
Nav lielāks par telefonbūdu.
Stoikas istabā kāds dzērājs lielās,
Blakus dzied: džim-lai-rūdi . . .

Un pretim pie kamīna,
Sārta kā ausu gali,
Skumst viena dāma. —
Vai saligt?

Bet kad es pamāju slepus
Viņai ar galvu,
Dāma parausta plecus
Un uzlej man savu izbrīnas alvu.

Kā stiepjamo gumiju pavelk
Vēl savas lūpas uz sāniem.
Bet caur tērpu mirdz pleci,
Jo viņa ģērbusies plāni.

Viņai kurpītes brūnas
Ar gumijas pazolēm baltām kā biežpiens.
Pie blakus galda kāds lielās,
Bet man visviens.

Ak, nu es zinu, šī dāma no 6—7
Strādā kā manekēns logā.
Vai viņa gaida tik vēlā stundā
Savu mīļāko krogā?

Es dzeru glāzi pēc glāzes un jūtu:
Šis vakars man izmaksās dārgi;
Bet arī dāma nezina vērtības naudai:
Viņa sēd uz saviem plisētiem svārkiem.

Nez kādas smaršas viņa glabā uz krūtīm? ..
Ar nāsīm es gandrīz uzsūcu gaisu,
Bet dūmu, sviedru un dzērienu elpa
Tā mani kā maisā.

Dāma saceļ savas rokas uz galda
Kā divas slaikas mirdzošas vāzes. —
Vai lai viņās par sarkanu neļķi
Izsmēļu vīnu no glāzes? ..

Vai lai es sirdi ar iedomu knaiblēm
Pasniedzu laipni kā ziedu? ..
Jūsmā es pieceļos kājās
Un nevaru atrast vairs vietu.

Jā, manas domas pa galvu
Kā divi baloži muļķīgi grozās,
Es ļogos uz visām pusēm,
It kā būtu iekāpis pakārtā grozā.

„— Pikolo, dzēruma miglu
Kā putekļus izslauki no manām acīm!“ —
„— Kungs, nevajag zēnu
Uz muļķībām mācīt!“

Dūmais gaisis viļņo apkārt kā ūdens.
Mans galds uz viņa kā ledus.
Un savu dāmu caur tērpu
Es redzu kailu kā Ledu.

Un es prātoju — kāpēc
Šī dāma man jāredz caur drēbēm.
Vai es tai nevaru noglāstīt miesu
Ar roku kā sniegu slēpe?

Acis savelkas īgnumā šauras,
Rūgtums nosēžas sirdī kur stingri.
Jo es redzu: pie manas dāmas
Pieiet kāds jauneklīs vingri.

Un tad es sagraģbu papīra loksnes,
Kas rēgojas šampaniešglāzē,
Un rakstu visas šīs rindas
Naidīgā ekstāzē.

Elegija logā

Šovakar
mēness
kā marinēts.

Ģimenē,
ceturtā stāvā,
patafōns spēlē.

No ielas
plūst krēsla
un dzestrums. —

Es jūtos
kā jūrnieks Bergenas ostā,
kas redz
binoklī ledus.

Bet... tomēr es sapņoju,
ka esmu Parīzē,
kur uz ielām var skūpstīties.

Tu esi midinete,
es — viduvējs dzejnieks;
mēs sēžam dūmainā telpā
un dzeņam lētāko
Francijas vīnu.

Tu smaidi
par manu iedomu dzīvo.

Ir laiks,
kad beidzamie svētdienas pilsoņi
atgriežas mājās no jūrmalas.

Spuldzes
iemirdzas skvēros
virs liepām.

Bet mums
nav pat liepu;
tik veca mirte
un skuju atmiņas
vāzē uz galda.
Un man skumji
kā nomales meitenei,
kuŗai pazudis — mīļākais kaķis ...

Bibliotēkā

Daiļā starp daiļākām,
kā lai es saucu jūs,
vai par šī laikmeta Madonnu,
Solveigu,
kuŗa no Ibsena
tvikstošām grāmatām
nosēdusies man pretī.

Apkārt šeit
valda tāds miers,
it kā dzejnieku plīvošās ēnas
aijātu klusuma šūpulī
prātus
un cilvēku sāpes.

Nāciet,
kur restorāns
bulvāŗu ēnās
pretī mums brīnīšķi mirgos
kā zelta auskars.

Nakts,
jūsu acis
un mūzika
būs mums kā flamingo spārni
projām no zemes,
kur rūpes
par zeķēm un kurpītēm jaunām.

Nāciet.

No glāzītēm
seklām
kā sirdis un jaunavu tikums
dzersim mēs
liķieri saldu
kā viss,
kas nav iegūts un nebūs.

Tērzēsīm viegli
ar smaīdu
par lietām,
kas svētas un dziļas.

Beigsim
ap diviem no rīta
mīļi
ar skūpstu
apdvēstu lūpkrāsu smaršas,
skūpstu,
gaisīgi vieglu
kā moderna romāna beigas.

Divas variācijas

1.

Rīga.

Nakts.

Laternu dzeltēnās omletes gulēja peļķēs.
Lietus
skaitīja ķiršus nomales dārzos,
spēlēja bungas uz lapām
un meta kauliņus kanāja ūdeņos.

Zilgme
bij tumša kā logs,
aizklāts ar audeklu melnu.

Ko man bij darīt
ar tādu nakti,
kur galošas jāvelk?

Dvēselei bārdi dzīt,
klavieres spēlēt uz nerviem?
Ilgas kā austeres rīt?

Ko man bij darīt?

Un es aizgāju
Maskavas ielā
bārā, kur salasās zagļi un šaubīgas meitas —
skumt.

Osrāma spuldzes
kā dzeltēni dzintara auskari
šūpojās gausi virs manas galvas.

Dziestot saldējums,
līdzīgs oranža ābolam,
priekšā man kristalla šķīvi
izplūda nelielā peļķē
kā pārdurta acs.

Kaut kur bakchiski
elpoja citra.

Nakts
iežņaudza apaļo bāru
tumsas melnā un čaukstošā zidā.

Tuvākā liepa
nometa lapu
uz mana vientuļā galda.

Es to paņēmu rokās
un skūpstiju ilgi,
jo man nebija lūpu ko skūpstīt.

Lūpu?

Kamdēļ man
jāskūpstā lūpas?

Kamdēļ es
nevaru skūpstīt
marmora galdiņa virsmu,
tikpat tīru un vēsu kā meitenes mute,
sienu,

šo pašu sienu,
uz kuņas virsū
sievietes miesa
trekna un balta kā kausēti tauki?

Ak, kamdēļ meitenes lūpām
izdota
monopolkompresse
uz manu sūrstošo muti!

Varbūt tamdēļ,
lai es sēdētu viens
te
ar mūžīgām ilgām
un rakstītu divainas vārsmas
par sevi,
par sevi, kas mīl
meitenes lūpas vairāk par visu.

Rīga.

Nakts.

Divpadsmit
sit.

Laternu oranžās nelķes
novīta pēkšņi.
Tumsa
pārklāja peļķes
ar melnu un spīdošu zīdu.

Kā man bij sagaidīt rītu?

Plūmes ēst,
atmiņu vātis plēst,
tango
izsist ar pirkstu uz zobiem,
un skumjas dzert stopiem?

Kā man bij sagaidīt rītu? . .

Un es aizgāju
šaubīgā bārā,
kur nebij pat parketa grīdas,
kur salasās zagļi un staigules
skumt.

Stūrī,
aiz galda

es
sēdēju viens
mierīgs un kalsns kā mūks.

Priekšā man
kausā
ziedēja alus
oranži dzeltēnā krāsā,
bet manas lūpas
bij liesas un sausas
kā tāsis.

Kamdēļ — es
sēdēju šeit?

Kamdēļ?

Ārā kā putns
jau lidoja laiks,
kad meitenes gaida
sūcošus skūpstus
un rokas,
kas palīdz tām atraisīt kurpes,
atpogāt tērpus uz sāniem
un novilktās zeķes
kā pamestas čūskādas,
uzdāvāt kaktam.

Kamdēļ — es
sēdēju šeit?

Vai man bij mirusi māte,
draugs
atstājis mani kā pārlaustu slēpi?

Čak, ko tu slēpi? ..

Slēpi? ..

Jā!

Kamdēļ

tu

savas smeldzošās, urbjošās sāpes

un ilgas

nedrīksti izkliegt

kā sirēna visiem?

Celies

un teic,

cik tev sveši un riebīgi

liekas šie pāri,

kas garām tev slid,

ļogoties sāpīgi kāri,

it kā tie dejojot gribētu saskārties kaili,

teic,

ka šī sarkanā gaisma

duļņas tev acīs

kā zobeni smaili,

teic!

Ko,

tu klusē,

tev bailes? ..

Jeb tu domā,

ka vārdi šai telpā

jau lieki,
šai telpā,
kur apkārt tik pludo
sarkana gaisma,
kauc mūzika,
sievietes runā,
nē, — muld
kaislības vīriešu alkām
vairs tikai ar gurniem,
ar atklātiem spīdīgiem ceļiem
un pagaidām apslēptām krūtīm,
tu domā? . .

Smieklī!

Tu
sēdi šeit
mierīgs un kalsns kā mūks,
bet — vēro,
vai sulaiņi nerausta plecus,
vai aptekšnes atklāti nesmīn
un staigules
tās,
vai tās nožēlā nekrata galvas:
— Nabaga dzejnieks,
viņš slims,
vai ar' ievainots nelāgā vietā —

Nelga,
vai gribi par apsmieklu palikt?

Celies un gāz,
gāz dūri uz galda
tā,
ka lai alus kauss
kūleni apmet,
līdzīgi pāršautam zaķim,
bet vāze ar ziediem
metas gaisā,
kur pakamps to grīda
un sasitis drumslās,
gāz dūri
un teic:

— Jūs,
jūs, kas domājat,
ka esmu vārgs,
jūs,
kas tik mirklis,
putekļu pelēkā plēve,
ievainots auglis,
kam sakrist pirms laika,
jūs,
ja es
nesviežu slepeni acīs
katrai meitenei tūlīt aiz blūzes,
ja es
nelienu steidzīgs
kaut vai telefonbūdā uz ielas
pēc katra
it kā uz pīrumsa sildīta skūpstā
tad — jūs — domājiet,
nelgas,

ka es nezinu mīlas,
nē,
es pat pielūdzu kaislību elku
un es mīlu;
mīlu
un mīlēšu vienmēr,
tik savā mīlā —
es mūžības alkstu

10

Pašportrets

Pusnakts kā chlōroforms
aizvēra cilvēkiem acis.

Kabatas pulksteņi
izlikti tumsā uz galdiem
skaitīja gulošo elpu.

Es
vientulīgs bulvāros klīdu,
klīdu un klīdu
it kā ar soļiem
gribētu saskaitīt zvaigznes.

Skumīgais pretnācēj,
vai esi redzējis cilvēku tādu,
kas noliecies alejā
sēž
blakus samītai banāna mizai
un papīra galam —

sēž
zemei pieglaudis roku?

Vai esi sastapis cilvēku tādu,
kas uz bulvāra
laipni pasniegto kinoprogrammu vietā
labāk saņem
uz zemi slīdošo dzeltēno lapu?

Vai esi manījis cilvēku tādu,
kas piespiedis vaigu
pelēkam piecstāvu mūrim,
sasitot iedomās tuvākās spuldzes,
veņas kā somnambuls
mīrušo zvaigžņu
spīdīgos liķos?

Skumīgais pretnācēj,
tas
esmu — es.

Kādreiz
no trepēm un pelīgā lifta
es
mācījos traukties uz augšu,
bet
liftam un trepēm
pietiek ar septīto stāvu —
man
tagad vairs — nē!

Cēlāji,
namdari,
kamdēļ jūs neceļat
ēkas ar simtdesmit stāviem,
torņus,
uz kuņiem kā putni
varētu atsēsties mākoņi,
pusnaktī mēness
kā gājējs
ieturēt maltīti?

Telpā,
uz jumta,
kur sajūst var
gaisušo dvēseļu elpu
un mākoņu smaršu,
es,
piespiedies skurstenim,
spriestu par mīlu,

Un tad es redzētu labi,
kā mākoņi
līdzīgi smaršīgam pūderim,
ko sev uz deguna bārsta
smaidoša dāma.

Un tad es saprotu labi,
ka arī mēness,
kuņa mistiskā gaismā
saldi un jauki
alejās skūpstīt,

trīcošās meitenes,
tikai dzeltēns,
rokām netverams safrāns.

Un tad es sajustu labi,
ka arī es pats
līdzīgi mākonim tālam
un mēnesim,
varbūt pēc trīsdesmit gadiem
būšu tik elpojums mazs,
putekļu vīstoklis irstošs,
kas nespētu pārklāt
kā nākas
pat vienu alejas krūmu . . .

Pusnakts kā chlōroforms
aizvēra cilvēkiem acis.

Kabatas pulksteņi,
izlikti tumsā uz galdiem,
skaitīja gulošo elpu.

Un es
vientulīgs bulvāros klīdu,
klīdu un klīdu
it kā ar soļiem
gribētu saskatīt zvaigznes.

Trīs grāmatas

Izdevu grāmatu
skaistu
par mūžību,
 mākslu
 un dvēseli.

izdevu,
bet visi veikali
asi
kā viens
atteicās
no manas grāmatas.

Bet vai es noskumu?
Nē!

Izdevu otru es
grāmatu
grāmatu kvēlu
par brālību,
 palīdzību,
 cilvēces nākotni
 un viņas kultūras cēlumu.

Tomēr velti
es meklēju viņu
veikala logos
starp romāniem brīnišķos sējumos
modernām tintnīcām
un kino skaistulēm liesām, —
velti.

Un kad es,
iegājis veikalā,

prasiju grāmatu
savu grāmatu kvēlo
jaunava smaršaina
kā pirmšķirīgs cigārs
ar maigu madonnas sejiņu
smaidīja:
„Kungs, te nav patversme
vai kustoņu glābšanas biedrība.“

Un tad
šini miglainā rudenā vakarā,
kad zem liepām uz bulvāriem
ziedu vietā
smaršoja tikai vairs
ielu meitenes
un auto drāzās no tumsas
ar divām kaistošām saulēm sev priekšā
es,
mājās atgriezies,
norāvu zābakus, izsviezdams viņus pa logu,
pārdevu saimniecei mēteli
par savu istabu
sēdos
un —
rakstīju darbu:
Praktiskie padomi
valsts kases apzadzējiem,
vekseļu viltotājiem,
slep kavām,
nelaulātiem,
rakstniekiem iesācējiem,

caurkritušiem abitūrijā,
auto šoferiem un
deju nepratējiem.

Divdesmit grāmatu magnāti
kāvās ap viņu
kā ap valsts pabalstu.

Un kad šī grāmata iznāca
tūkstošiem —
mirdzošu
gaismas reklāmu
raidīja tautā
manas grāmatas vārdu.

Blakus
slavenām Dunlopa riepām,
Hlorodontpastai
un Hubigan brīnišķiem pūderiem
no visiem stūriem
stabiem un vitrinām
rēgojās pretim
jums mana seja
šaura un liesa
pēc bezmiega naktīm
un pusdienām, ēstām tik sapņos.

Firmas
pieņemtie aģenti kliezēji
sauca —
Lai dzīvo!

Klaidoņi, skolnieki prātoja,
skatoties ģimetnē svešā:
— Vai tas kāds jogs
jauna badošanās ilguma rekordists,
varbūt bokseris japtinis,
nākošais Dempseja pretinieks,
vai arī nenoķerts slepkava?“

Jaunkundzes dvesa:
„Ak, mūsu dvēseļu glābējs!“

Bet
viena moderna
tabakas fabrika
izlaida
no visu sliktākās tabakas
ar manu vārdu
savus labākos cigārus.

Lieluma ābola kodējs

Pulkstens nosita pieci.

Nolaižas noguris vakars,
piemaisot zilumus sniegam.
Mizkrēšļa vēsumā apraujas noteku smakas.
Vatētos kokus ķērusi trieka —
tie nekust.

Vai lai es stāstu jums niekus?
Bet
nav manas lūpas no krīta,
ar kuŗu var rakstīt uz jūsu dvēseles zīda:
— Es esmu priecīgs! —

Pulkstens nosita pieci.

Zirgu kastaņi brūnie uz ielām
vairs nesmaršo asi kā odiers,
un manu prieku
saēd atmiņu kodes.

Kur savu sirdi lai lieku?

Auto ar divām ķiverēm
priekšā
lej sārtu kā pāršķelts apelsīns gaismu
man riekšavām.

Kur savu sirdi lai lieku?

Nav man ne istabas savas,
ne darba, ne mīlākās,

kuŗa atnāktu vakaros,
noautu kurpes,
novilktu zeŗes
un apliktu tās man kā ŗalli ap kaklu.
Aklu
darītu mani
ir viŗas smarŗas, ir rokas, ir krūtis —
pasaules lielākais maigums.
Bet tagad,
kad tumsas mugura melna un plata iezveŗas rūtis,
ar savas sirds vienmuŗo pulsu es saskaldu laiku
un bruŗģju smadzenēs lielceŗus ŗaubām,
jo
vai arī mani kāds taupa? . .

Un man vienalga,
vai aiziet vilciens uz Valku,
vai neiet,
vai jūs, cilvķki, mirstat, vai raudat un smejat,
vai pārplūŗt pie Parīzes Sēna,
vai nē, —
no jūsu ŗauruma sausas kā putekŗi ŗuvuŗas man
visas vēnas,

es jūsu jūtas bez noŗēlas iemetu aizkrāsnē,
un lepnuma kaŗokam pacēlis apkakli augstu,
aizeju,
noslaukot pēdas aiz muguras savas ar plaukstu.

Pietiek,
jūs dzirdat,
man pietiek!

O, cik jau ilgi es gaidījis esmu šo vārdu!
Tagad es sevi ārdū.
Mans lēmums plīsis kā granāta,
tā,
ka no mana kūtruma palikušas vairs tikai skrambas
kā no lampas,
ko dūsmās pret grīdu liek.

Pietiek!

Diezgan es sevi vedis kārt,
diezgan es blandījies apkārt.
Ko,
lai es pilsētas valdei par brīvu
ar saviem soļiem asfaltu mēru?
Zvēru
uz manām smadzenēm uzliets jauns iegribu sīvums.

Nost,
jūsu šaurumu gribu es nost,
es alkstu lieluma ābolā kost!

Man smagu, briesmīgu grūtumu vajag.

Vai lai es ilgi un kāri
Saharas dzeltēnam klajam
gulstos kā šosejas pāri?

Jeb
lai man miesa kā svētiem kalst,
un es kā akmensbalsts
noliecos tiltiem pār straujo Sambezi?

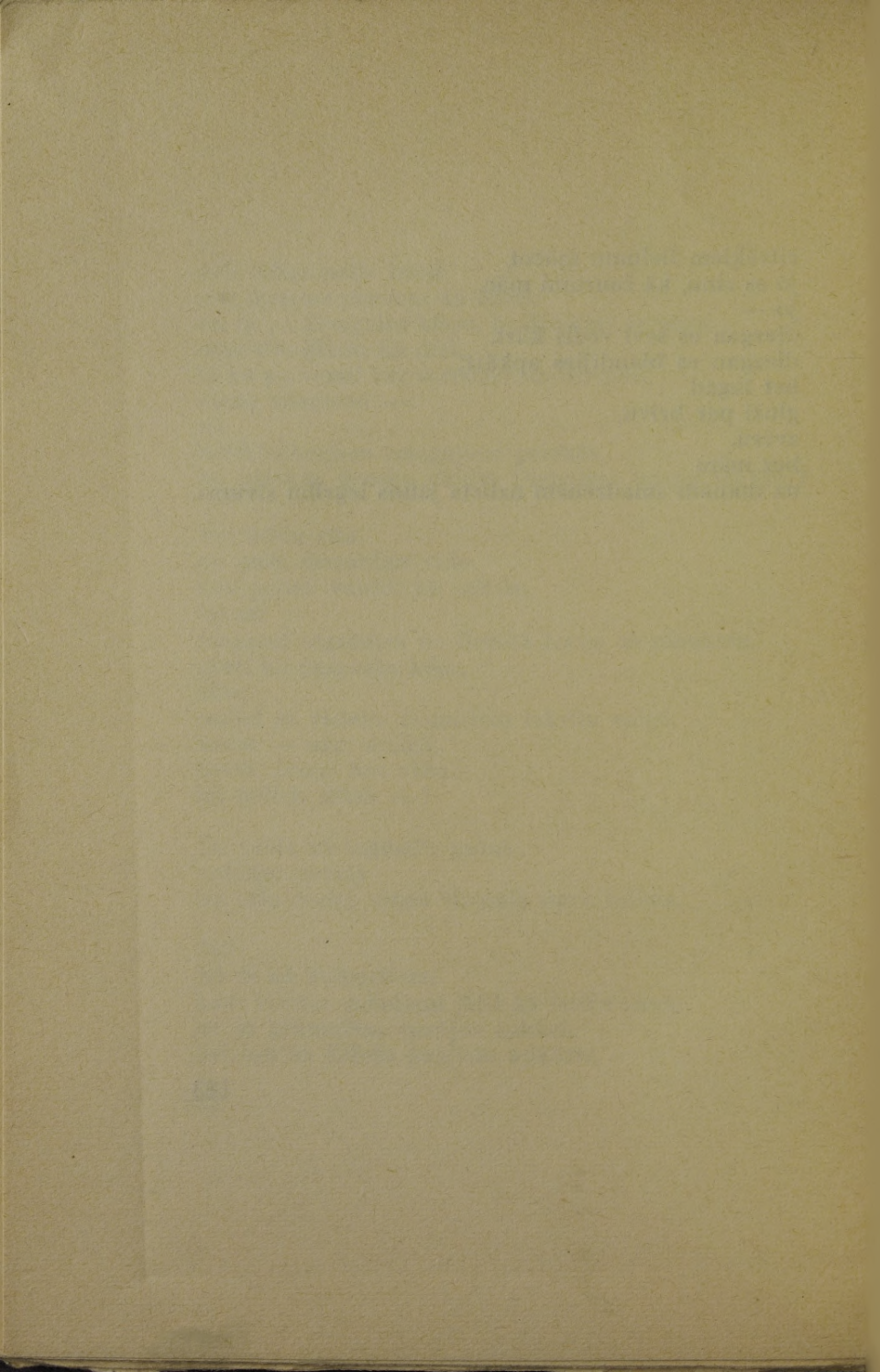
Jeb mūsu pašu Inesi
celt man uz pleciem kā bļodu
un to uz Zemgales klaju, ko šļūdons ar slotu
norausis gludu kā dēli,
tā ka pa versti var saredzēt sunim mēli,
vienā stiepienā —
nā
nolikt lielīgiem zemgaļiem priekšā,
lai palokas drusku dzidra Piebalgas ūdeņa iekšām?

Vai kādu rītu
ap pašu decembra vidu,
kad paliek vairāk kā aukstu,
lai es,
maķēnīt atgrūdiēs no lielākā torņa ar plaukstu,
gluži kā pašpuika kāds,
blāc,
saulei ar visiem desmitiem iekrītu vaigā,
sakot — nāc, maigā,
tuvāk zemei bez viltā,
lai paliek siltāk —?

Un saule kā sagūstīts putns
nolaižas zemāk
un salu nodur viņas vizošais staru tutens.

Jeb
lai es kā kolportiers,
kam verstes gabaliem jāēd kā lauku siers,
ne ar grāmatām vazājos apkārt,
bet eju ar Eifeļu torņiem apkārsts,

cilvēkiem lielumu mācot,
jo es zinu, kā šaurumi māc,
jo —
diezgan es sevi vedis kārt,
diezgan es blandijies apkārt,
bet tagad
gluži par brīvu,
zvēru,
bez mēra
uz manām smadzenēm uzliets jauns iegribu sīvums.



Satura rādītājs

Lapp.

I e s k a ņ a.	
Vilciens, kas aizved uz dzimteni	3
1	
Pilsētas zēns	5
Patētiskās kvartas	7
Ielām	9
Kioksi	10
Izkārtnes	12
Saldējums	13
Ūdens noteku caurule	14
Vilciens	15
Afišas	17
Marijas iela	18
Ielu spuldzei	19
2	
Mana dzīves vieta	20
Mans dārziņš pilsētā	22
Nakts pilsētā	23
Pavasaris pilsētā	24
Vakars pilsētas nomalē	25
Sniegs pilsētā	26
3	
Zaļā nomale	27
Maņš vakara prieks	32
Atgriešanās	34
Atkalredzēšanās	35
Mana paradīze	37
Jūsma	39
Mana kļūda	40
Nomaldījies	43
Priedes	44
Zēnība	45
Atvadišanās no nomales	46

4

Mana vecmāmiņa	47
Mans vectēvs	49
Zābaku maestro un viņa sunītis	51
Mūsliiku Homērs	52
Leierkastnieks	53
Puisītis un zilums uz vaiga	54
Sava zināšana	55
Matrozis laķenēs	56
Drēbniekzellis	58
Bermonta virsnieks	59
Īrijas draugs	60
Ķīnietis Dzirnau ielā	62
Strādnieks un notāra foksterjērs	64
Šopēna sēru maršs krogā	66
Agonija	69
Rekviēms	70
Ko gribēja viņš ar to sacīt?	71

5

Asfalta vārīšana un klāšana	73
Zviedru akmeņi	75

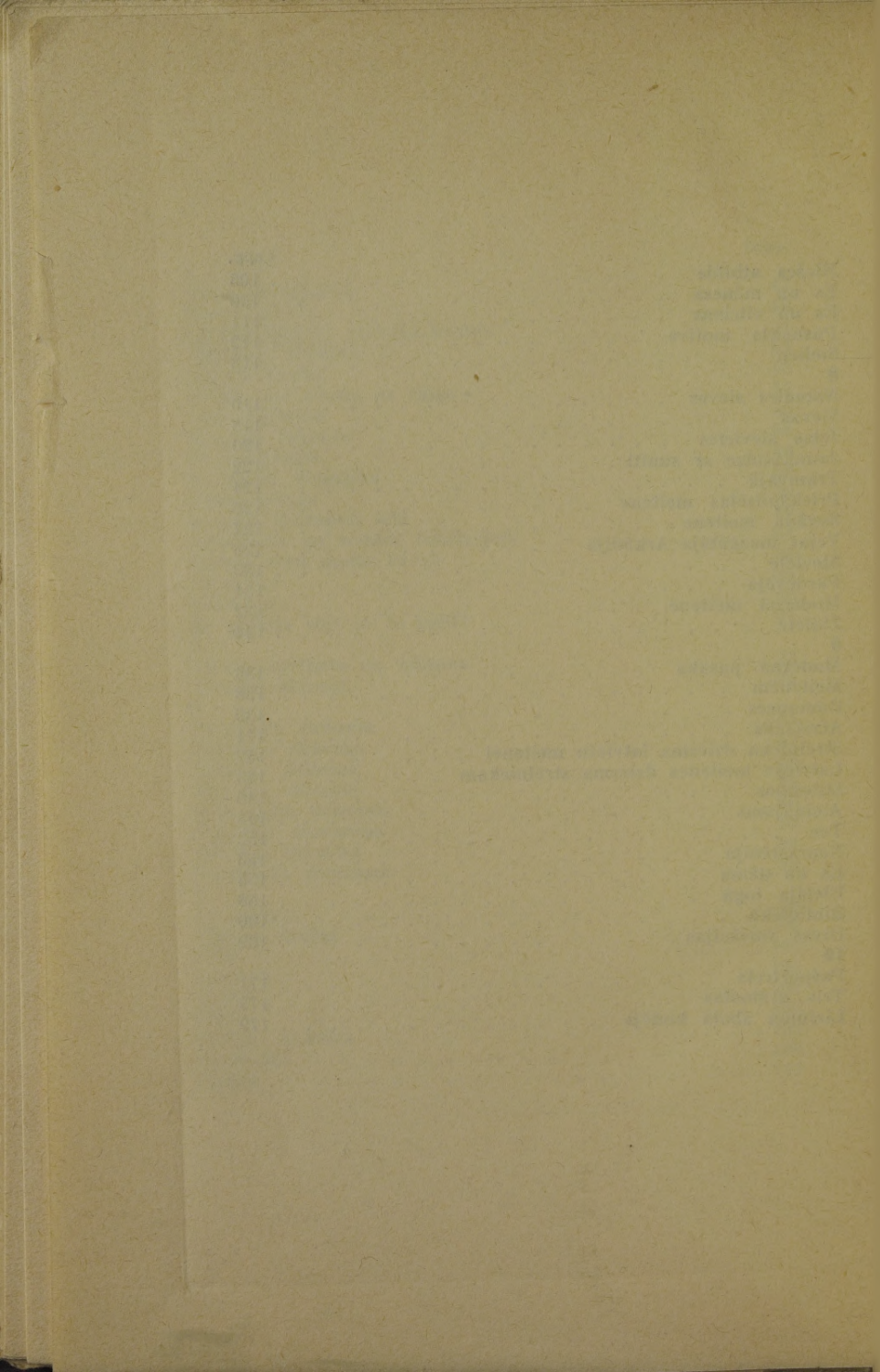
6

Dzejnieka dziesma	85
Klaidoņa dziesma	87
Dzērāja dziesma	88
Matroža dziesma	89
Ielas zēna dziesma	90
Viesmīļa dziesmiņa	92
Milētāja dziesma	94
Pašpuikas dziesmas	95

7

Uz skvēra	98
Jautrās rindas	99
Ielās	100
Šovakar	101
Atziņa	102
Slikti	103
Vakara dziesma	105
Vēlēšanās	106
Elegija	107

	Lapp.
Nicšes atbilde	108
Es un mēness	109
Es un vilciens	111
Pusnakts motīvs	112
Šodien	113
8	
Nomales sievas	116
Sievas	118
Ielas sievietes	120
Jaunkundze ar sunīti	122
Tramvajā	124
Priekšpilsētas meitene	126
Savādā meitene	127
Veļas mazgātāja Arkādijā	128
Sieviete	130
Pārdevēja	131
Modernā meitene	132
Židiete	134
9	
Moderna pasaka	136
Meitenēm	138
Romances	139
Atzišanās	141
Strēlnieka dziesma latviešu meitenei	142
Latviešu meitenes dziesma strēlniekam	143
Dziesmas	146
Aicinājums	148
Tev	152
Neurastēnija	153
Es un dāma	155
Eleģija logā	158
Bibliotēkā	160
Divas variācijas	162
10	
Pašportrets	171
Trīs grāmatas	175
Lieluma ābola kodējs	179



[150]

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTĒKA



0304070908

N. STRUŅĀ

V Ā K S U N
I E K Ā R T O J U M S
